

Roderick Gordon & Brian Williams

Špirála brôzy
PODZEMÍ

FRAGMENT

PODZEMIE

Špirála hrôzy v Podzemí

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Podzemie – Stratený svet v Podzemí
Podzemie – Hlbšie v Podzemí
Podzemie – Voľný pád v Podzemí
Podzemie – Súboj v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams
Podzemie – Špirála hrôzy v Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Špirála brôzy
PODZEMÍ

Špirála brôzy v PODZEMÍ

Roderick Gordon

FRAGMENT

Mrazivá hmla uprostred novembra
Dolu vodou, dolu vodou
Keby tak cesty boli rovnejšie
Na paniku je času dost'

skladba *Na paniku je času dost'* od skupiny Wire,
album *154* z roku 1979

Existuje bod, v ktorom bod neexistuje.

Kniha množenia, pätnáste storočie
preklad rumunského originálu

PRVÁ ČASŤ

Fáza

Kapitola I

B^{um}. Okrem hluku a zvieravého strachu z fyzického zranenia je na výbuchu najstrašnejšia milisekunda, v ktorej sa celý svet roztriešti. Akoby sa samo tkanivo času a priestoru rozplietlo a človek cezeň padal a netušil, čo leží na druhej strane.

Keď sa plukovník Bismarck prebral, ležal rozpleštený na mramorovej dlážke. Na okamih nebol schopný pohybu, akoby mu ho telo zakázalo. Akoby vedelo viac než on.

Hoci tu vládlo úplné ticho, plukovník ho nespochybňoval. Nepociťoval znepokojenie ani potrebu rýchlo konať. Uprene hľadel na rozbitý strop, kde sa pohojdávali snehobiele kusy omietky. Zaujal ho ich pohyb – dozadu a dopredu, dopredu a dozadu – akoby sa ocitli vo vánku. Ešte viac ho fascinoval pohľad na to, ako sa niektoré časti odlamovali a pomaly padali na dlážku vedľa neho.

Začal sa mu vracat sluch.

Rozoznal zvuk, ktorý mu pripomenul ťukanie ďatľov.

„Vater,“ vyslovil a spomenul si, ako chodil s otcom na lovecké výpravy do džungle v okolí Novej Germánie. Niekedy boli preč celý týždeň, spávali v stane a poľovali na zver.

Bola to upokojujúca spomienka. Plukovník uprostred trosiek po výbuchu vzdychol, akoby na svete nemal jedinej starosti. Znovu začul klopot, stále z veľkej diaľky. Nespojil si ho s rýchlou paľbou automatických zbraní.

Potom budovou Kráľovskej mincovne otriasol druhý výbuch.

Plukovník zavrel oči pred oslepujúci zábleskom, svetlo bolo rovnako jasné ako slnko v strede Zeme.

Brutálne ho ovalila tlaková vlna a z pľúc mu vysala vzduch.

„Was ist...?“ klesol plukovník a stále ležal na chrbte, keď miestnosťou preleteli úlomky skla a zacinkali na leštenom mramore okolo neho.

Vtom si uvedomil, že niečo nie je v poriadku. Nielenže všetko rýchlo zahalil dusivý čierny dym, ale mal pocit, že ho má aj plnú myseľ.

„Wie komme ich hierher?“ povedal a pokúšal sa to pochopiť.

Vôbec netušil, ako sa sem dostal. Podľa poslednej spomienky, ktorá bola taká konkrétna, aby sa na ňu dalo spoľahnúť, na nich zaútočili v Novej Germánii. Spomenul si, že ho zajali styxovia, no potom – pripadalo mu to zvláštne – si pamätal len purpurové svetlo. Nie, vlastne purpurové svetlá, bolo ich mnoho, horeli tak intenzívne, že jeho spomienky boli v porovnaní s nimi matné.

Nejasne si spomínal na dlhú cestu k zemskému plášťu a potom už mal pamäť deravú, až kým sa neocitol v nákladiaku s oddielom svojich novogermánskych jednotiek. Odviezli ich do veľkej budovy – fabriky. S ňou sa spájalo niečo, čo mal urobiť a čo mu zotrvalo v prednej časti mysle. Taká životne dôležitá úloha, že dostala prednosť pred všetkým ostatným, dokonca aj pred jeho vlastným prežitím.

No práve v tejto chvíli nevedel prísť na to, čo to bolo za úlohu. A nemal čas ďalej nad tým uvažovať, lebo ho prebral výstrel. Posadil sa a sykol, hlava ho ostro zabořela tam, kde si ju udrel o dlážku. Kašlal a dusil sa štipľavým dymom, vedel, že najskôr sa musí dostať do úkrytu.

Preliezol k dverám, kde bol dym menej hustý, a zistil, že sa nachádza v kancelárii s vysokým stropom a stolom, na ktorom stála váza s kvetmi. Kopancom dvere zavrel, zostal za nimi ležať a prezrel sa. Vlasy mal vlhké od zranenia na temene, ale nevedel určiť, či je to vážne – pokožku okolo rany mal necitlivú a zo skúsenosti vedel, že všetky zranenia hlavy veľmi krvácajú. Rukou si prešiel po zvyšku tela a nenašiel ďalšie rany. Nebol v uniforme, mal na sebe kabát a civilné šaty, ktoré nespoznával. No mal aspoň svoj vojenský opasok a v puzdre svoju pištoľ. Vytiahol ju a jej váha v ruke ho upokojila. Niečo, čo poznal. Čakal a počúval zvuky na opačnej strane dverí.

Dlho čakať nemusel. Po krátkej prestávke zachytil angličtinu a škrípanie bagančí v troskách na chodbe, kde bol predtým. Nieкто vrazil do

dverí a vtrhol dnu. Muž v čiernom, s nápisom POLÍCIA na hrudi. Mal na sebe plynovú masku a prilbu a bol ozbrojený automatickou zbraňou, akú plukovník Bismarck ešte nevidel.

Plukovník policajta prekvapil, ramenom ho zovrel pod krkom a stískal ho, kým muž nezamdlel. Policajtova vysielacia chrapčala, kým mu plukovník vyzliekol uniformu a obliekol si ju. Keď si nasadil plynovú masku, uvedomil si, že z rany na hlave krváca ešte viac, no teraz sa nemal čas tým zapodievať.

Prezrel si zbraň a zistil, že ovládanie je veľmi jednoduché. Potom vyšiel z kancelárie a spravil pár krokov do čierneho dymu, no ocitol sa zoči-voči ďalšiemu policajtovi v rovnakom taktickom výstroji. Keď sa im stretli pohľady cez šošovky plynových masiek, policajt mu dal rukou znamenie, no plukovník nevedel, ako má odpovedať. Policajtovi sa v očiach zjavila otázka. Plukovník si myslel, že jeho identita sa prezradila, a začal v rukách dvíhať útočnú pušku H&K.

Zachránil ho ďalší výbuch, ktorý sa prevalil chodbou a zmietol ho z nôh. Plukovník sa omámene pozbieral a vytackal sa cez hlavný vchod, kde na poškodených verajach dvere viseli nakrivo. Takmer stratil rovnováhu, keď minul schod, a zatackal sa na chodníku pred budovou.

Prudko zastal.

Ocitol sa pred kordónom ozbrojencov – bolo ich priveľa, aby ich mohol premôcť. Všetci striehli za opustenými vozidlami alebo za štítmami a mali ho v laserových mieridlách.

Nebol pripravený na to, čo sa udialo. Krútila sa mu hlava a ešte stále mal otupené zmysly, a tak nereagoval, keď mu vytrhli pušku. Zároveň ho dvaja policajti bleskovo zrazili z nôh a odniesli.

„To je v pohode, kamoš, neboj sa. Zoženieme ti pomoc,“ povedal mu súcitne policajt po jeho ľavej strane. Druhý tiež niečo zamrmlal, ale plukovník to nezachytil.

Jeho sprievodcovia mu sňali prilbu a plynovú masku. „Ty nie si od nás,“ povedal policajt, keď uvidel plukovníkovu zakrvavenú tvár.

„Ten bude z tímu E – vidiečan,“ povedal druhý. No plukovník nepočúval. O necelých šesť metrov ďalej ležalo na chodníku telo. Okolo neho sa v kruhu smiali a vtipkovali policajti a jeden z nich doň štuchol špičkou baganče. Plukovník mŕtveho okamžite spoznal. Bol to Novogermán

z jeho pluku. Poznal ho aj jeho manželku – nedávno sa im narodila dcéra. Plukovník sa pokúsil vytrhnúť dvom policajtom, čo ho podopierali, ale tí to pochopili ako prejav hnevu.

„Áno – do hodiny dostaneme aj ostatných,“ zavrčal väčší z dvoch policajtov drsný sľub. „Neviem, kto sú tí sviniari, ale štyroch sme už našli.“

Plukovník sa stále mykal a tentoraz prehovoril druhý policajt. Slová sa z neho trhane sypali, akoby mal každú chvíľu vybuchnúť od hnevu: „Pokoju, kamoš. Neboj sa, my to dokončíme.“

Plukovník zamrmlal: „Áno.“ Uvedomil si, že ak sa nechce dať odhaliť ako jeden z nepriateľov, musí hrať úlohu ich kolegu. Dovolil dvom policajtom, aby mu pomohli prejsť na koniec Threadneedle Street a potom do bočnej ulice, kde čakali sanitky.

„Postarajte sa oňho, dobre? Zasiahol ho posledný výbuch,“ prikázal jeden z policajtov ošetrovateľovi. Nechali ho tam a rozbehli sa naspäť k centrálnej banke.

V sanitke začal ošetrovať plukovníka prezerať. „Pekné fúzy,“ povedal mu. Podľa toho, ako sa mu triasli ruky, bolo jasné, že mladý ošetrovateľ ešte nikdy takúto akciu nevidel. Vyčistil ranu na plukovníkovej hlave a dokončoval obvaz, keď sa na konci ulice ozvali výkriky. Na nosislách prinášali ďalších ranených. Ošetrovateľ sa im rozbehol na pomoc a plukovníkovi sa naskytla príležitosť, na ktorú čakal. Hoci bol ešte stále trochu omámený, vystúpil zo sanitky a odkráčal preč.

Keďže na okolí bolo toľko uniformovaných ľudí – policajtov a čoraz viac aj vojakov –, plukovníka si nikto nevšimol. Držal sa v bočných uličkách a zastal, až keď zbadal vchod na zadnej strane jednej z veľkých úradných budov. Za otvorenou bránou videl rampu, ktorá viedla dole do podzemného parkoviska. Plukovník doň zišiel a skúšal dvere na autách, či nenájde nezamknuté vozidlo, keď sa vtom zjavil muž v pásikavom obleku. Zamieril rovno k veľkému terénnemu autu a práve, keď do kufru nakladal dva kufríky, plukovník ho omráčil. Vymenil policajtnú bundu za sako omráčeného, zložil ho vedľa kufríkov a zabuchol dvere kufra.

Hoci doteraz šoféroval len autá s volantom na ľavej strane, bez problémov prešiel s vozidlom cez rampu a do ulíc. Keď sa zaradil do kolóny áut, čo odchádzali z chaosu v City, prehrabal sa v ukoristenom saku. Našiel peňaženku, vybral z nej kreditky a vysypal ich na sedadlo spolu-

jazdca. Potom našiel vodičský preukaz, na ktorom bola podľa všetkého domáca adresa omráčeného, a začal si všímať značky naokolo. Hoci netušil, ako nájde cestu k domu toho muža, bol už mimo bezprostredného nebezpečenstva, a nemusel sa tak veľmi ponáhľať.

Dotkol sa ovládača na konzole vedľa svojho sedadla a na prístrojovej doske sa zjavilo biele logo BMW. Usmial sa. Po niekoľkých kliknutiach sa dostal k zabudovanému GPS. Okamžite zadal smerovacie číslo z vodičského preukazu. Keď autoritatívny ženský hlas odrecitoval pokyny, plukovník prikývol a na tvári sa mu zjavil ešte širší úsmev.

„*Bayerische Motoren Werke*,“ vydýchol a obdivne prešiel rukami po luxusnom koženom okraji volantu. „*Ausgezeichnet*.“ Plukovník túto značku dobre poznal – jeho otec vo Veľkej vojne riadil lietadlo BMW.

To z vonkajšieho sveta, čo dosiaľ plukovník objavil, mu bolo také známe, až sa takmer mohol tváriť, že je stále v Novej Germánii. No na ostatné veci si bude musieť zvyknúť. Napríklad gravitácia tu bola taká silná, že každý krok si vyžadoval námahu, akoby mal na tele olovenú záťaž.

A slnko...

Prižmúrenými očami hľadel cez tmavé predné sklo a obdivoval ohnivú guľu, čo visela na nebesiach, oveľa menšia a slabšia ako večne planúce a vždy prítomné slnko, ktoré poznal celý svoj život. Ani teraz nebolo rovno nad hlavou a ako zázrak vnímal, že zapadne za obzor s príchodom noci, s príchodom tmy.

A ľudia na uliciach. Ľudia všetkých rás. Díval sa, ako sa starší černochoť potkol a spadol. Okamžite mu šla na pomoc beloška.

V Novej Germánii žila iba jedna rasa, hoci to nebolo vedomé rozhodnutie jej vodcov, ale vyplynulo to z okolností jej vzniku. Plukovník Bismarck zároveň veľmi dobre vedel o zverstvách, ktoré sa páchali vo vojnovom Nemecku. Pri pohľade na zmes ľudí, čo opúšťali City, sa usmial. Naozaj sa nachádza v osvietenej civilizácii.

Chodte tristo metrov ku kruhovému objazdu na Old Street, potom odbočte na druhej odbočke, diktovala mu mechanicky gépéeska.

Plukovníka síce styxovia uniesli z jeho vlasti a vrhli ho do tohto nového a cudzieho prostredia, ale nechystal sa kapitulovať. Vedel si poradiť. Vedel, ako prežiť.

A okrem toho mal nevybavené účty.

Kapitola 2

„Dofrasa!“ zaznel tichý hlas do hustého šera v domčeku na Parryho panstve. Keby niekto videl, ako rýchlo muž prešiel k oknu pokrytému pavučinou, neuveril by vlastným očiam. Keď odhrnul otrhaný záves, svetlo prefiltrované dažďom mu dopadlo na tvár – na tvár šesťdesiatnika.

Nebola to však normálna tvár; pokožka bola mierne zdvihnutá v sérii sústredných kruhov, ktoré sa mu šírili okolo očí. A na čele mal mriežku vrások, ktoré mu siahali za spánky a pod uši. Akoby mu cez pokožku lozili červy a zanechávali za sebou stopy.

„Dopekla, kto to je?“ zamračil sa muž. Chlopne ušianky si pritiahol tuhšie na uši, až v nich zapraskala kovová fólia. Zopakoval otázku a pomaly cúvol od okna.

„Stoj!“ zavrčal Chester, keď sa Will po chodníku pred nimi rozbehol k bráne.

Will zastal a pozrel na digitálky, neuvedomoval si, aké ťažkosti spôsobuje nevinný elektronický prístroj mužovi v tme. „Prečo? Bežíme len asi tridsať minút,“ povedal Chesterovi. Až potom medzi stromami zbadal machom pokrytú strechu domčeka, ale priateľovi to nespomenul.

„Polhodinu?“ odfrkol Chester a zažmurkal, lebo mu do očí mrholilo.

„Áno. Čo keby sme zistili, kam vedie?“ povedal Will a pozrel na chodník. „Alebo už máš dosť? Môžeme to zabaliť a vrátiť sa do domu,“ navrhol.

„Nehrozí. Aspoň u mňa teda určite nie,“ odvetil Chester podráždene. Ukázal na značku na bráne. „Tu je však napísané: *Nebezpečná zóna. Zákaz vstupu.*“

„Zákaz vstupu? Kedy nás také niečo zastavilo?“ povedal Will a okamžite preliezol cez bránu. Chester ho neveľmi nadšene nasledoval.

„Práve chytám druhý dych,“ zaklamal.

„Dobre, tak si dajme preteky k tamtomu lesu,“ vyzval ho Will a v hustú dažďu zrýchlili.

Chester sa pokúšal udržať s kamarátom tempo. „Myslel som si, že aj doteraz sme sa pretekali,“ zavrčal.

Drake bol preč už takmer mesiac a Parry v jeho neprítomnosti chlapcov skúšal, posielal ich behávať a učil ich cvičiť s činkami v staromódnej posilňovni v pivnici. Parryho predstava o telesnom cvičení vychádzala z rokov strávených v armáde, takže im dával zabráť, ale nestážovali sa, lebo si netrúfali odmietnuť starca a okrem toho im rýchlejšie ubiehal čas v úkryte pred styxmi.

Šmýkali sa v blate a postupovali po chodníku, až Chester zachripel: „Prestávka. Nepriaznivé poveternostné podmienky!“

Uchýlili sa pod starý brest, aby ich konáre aspoň trochu ochránili pred dažďom.

„V týchto handrách vyzeráme ako dvaja trestanci na úteku,“ zasmial sa Will pri pohľade na hrubé sivé tepláky, ktoré im dal Parry.

„Presne tak,“ prisvedčil Chester. „A tenisky vyzerajú ako z kamennej doby.“ Podupkal nohami a pokúšal sa otriasť blato z ťažkých čiernych pláteniek, potom sa poobzeral po stromoch, kde už bolo vidieť prvé znaky jesene. „Zvláštne – celý čas pod zemou som vôbec netušil, kde sa nachádzam. No teraz som na Povrchu a zase neviem, kde som.“

„No,“ začal Will zamyslene, „je tu nadpriemerné množstvo zrážok – možno preto, lebo vietor prichádza sponad vody, možno dokonca sponad mora.“ Rukávom si z tváre utrel vlhkosť. „Áno, asi sme blízko pobrežia. Mohol by to byť Wales alebo Škótsko.“

Na Chestera to urobilo dojem. „Vážne? Ty to vieš?“

Will sa zasmial. „Nie,“ priznal.

„Si somár,“ povedal Chester.

„Možno, ale rýchlejší somár ako ty,“ odvetil Will a znovu sa rozbehol.

„To sa ešte uvidí!“ zvolal Chester Willovi za chrbtom. Bol Willovi v päťách, keď vbehli do zákruty na zablatenom chodníku a ocitli sa zoči-voči mužovi s puškou v rukách.

„Dobrý deň,“ povedal muž, keď Will prudko zabrzdil, až doňho Chester narazil. Puška bola zalomená – tak ako treba správne nosiť zbraň, keď sa nepoužíva -, takže chlapi sa nevyplašili. Muž im pripadal starý, jeho vráskavá pokožka mal od slnka tmavohnedý odtieň a riedke vlasy mal takmer rovnako biele ako Will.

„Vy ste veliteľovi hostia, však?“ povedal muž. Mal na mysli Drakovho otca a Will si hneď uvedomil, že je to určite starý Wilkie, záhradník, ktorý sa stará o panstvo.

Will pomaly prikývol, nebol si celkom istý, ako má odpovedať. „A vy ste určite... ehm... pán Wilkie?“

„Presne tak, ale volajte ma, prosím, starý Wilkie. Všetci ma tak volajú,“ povedal muž. „A toto je moja vnučka Stephanie.“

„Steph,“ opravil ho dievčenský hlas. Dievča, ktoré sa pred nimi zjavilo, malo asi pätnásť alebo šestnásť rokov a bledú pehavú tvár. Trochu opovržlivo na nich zazrela, ale viac nepovedala a popravila si na ruke zväzok zastrelených bažantov, akoby ju ulovená korisť zaujímala viac ako oni dvaja.

Starý Wilkie na dievča pozrel s hrdým výrazom. „Stephanie sem občas chodíva na víkend. Študuje v Benendene, viete? Veliteľ je ozajstný džentlmen – platí jej školné...“

„Starký!“ zahriakla ho Stephanie, zvrtila sa na štíhlych nohách a vykročila opačným smerom.

Starý Wilkie sa sprisahanecky naklonil k chlapcom. „Typická tínedžerka, hovorí, že život na vidieku je nuda, a chce byť len v Londýne, chodiť po nákupoch a stretávať sa s kamarátkami. Vždy taká nebola – keď bola malá, páčilo sa jej tu. No, ale Londýn a juh sú na tom teraz tak zle, že jej tu je lepšie, kým všetko prehrmí...“

Z diaľky zaznel Stephanin hlas: „Starký, tak ideš, alebo nie?“

Starý Wilkie sa vystrel. „Vy a ostatní z vašej skupiny zostanete s veliteľom nadlho?“

Will a Chester si vymenili pohľady. Drake ich výslovne varoval, aby tomuto človeku o sebe nič nehovorili.

„Ešte nevieme,“ odvetil Will.

„No, ak máte seriózný záujem o výcvik – vojenský výcvik –, mohli by ste skúsiť stromovú cestičku,“ povedal Wilie.

„Čo je to?“ spýtal sa Will.

„Začína sa tu.“ Starý Wilkie ukázal na rebrík na kovovom ráme, ktorý bol postavený okolo kmeňa mohutnej borovice, potom zdvihol prst hore ku konárom a chlapci videli, že medzi stromami sa niečo kľukatí.

„Je to prekážková dráha, ktorú som kedysi vybudoval pre veliteľa,“ vysvetľoval starý Wilkie. „Desiata paradesantná brigáda v Aldershote ten nápad odkukala, ale moja dráha je väčšia a lepšia. Udržiavam ju v dobrom stave, aj keď veliteľ sa jej nedotkol už celé roky.“ Starý Wilkie sa usmial na chlapcov. „Stephanie po nej prebehne ako namydlený blesk. Mali by ste ju vyzvať na súboj – uvidíme, či to zvládnete rýchlejšie.“

„Dobrý nápad,“ prikývol Will.

„Áno, to by sme mali,“ pridala Chester nepresvedčivo a očami sledoval kovovú konštrukciu, ktorá sa vinula cez tri koruny stromov.

„Nuž, páni, musím ísť. Dúfam, že sa ešte stretneme,“ povedal starý Wilkie. Pohvizdujúc vykročil za Stephanie.

„Tam hore ma nedostaneš,“ povedal Chester a potom sa usmial. „Iba keby sa Stephanie chcela pretekať. Je fakt pekná, však?“ Našpúlil pery, akoby sa nad niečím zamyslel. „Musím sa priznať, že po tom, čo spravila Martha, sa mi ryšavé baby sprotivili, ale som pripravený spraviť výnimku.“ Na tvári mal zasnený výraz.

„Takže sa ti páči viac ako Elliottová?“ doberal si ho Will.

„No... ehm...“ koktal Chester zahanbene.

Will prekvapene pozrel na kamaráta. Nečakal, že tú otázku vezme vážne.

„Teraz sa s Elliottovou veľmi nestretávame, však?“ vyprskol Chester. „Stále je vo svojej izbe, donekonečna sa kúpe, robí si manikúru a samé dievčenské veci.“

Will prikývol. „Povedala mi, že ju bolí chrbát... že ju stále bolia plecía.“

„Tak ide možno len o to a necíti sa dobre,“ usúdil Chester. „No vôbec nie je taká ako kedysi. Akoby zmäkla.“

„To je pravda,“ prisvedčil Will. „Odkedy sme tu, veľmi sa zmenila. Začínam si o ňu robiť starosti.“

Ďalej husto pršalo a posledný kilometer pred domom sa k bežiacemu Willovi a Chesterovi pridali Bartleby a Colly, dve obrovské vyžly.

„Dostali sme mačacích bodyguardov,“ zasmial sa Chester, keď sa k nim zvieratá pridali každé z jedného boku. Vyžly zľahka bežali s vysoko vztýčenými hlavami, akoby chceli ukázať, že takéto tempo je pre ne nič.

„Nikdy ich nepredbehneme,“ zasmial sa Will zadychčane, keď všetci štyria dorazili k domu. Vybehli po schodoch hlavného vchodu a vošli do haly. Takmer okamžite sa zjavil Parry.

„Využiť sa, chlapi, ehm...“ vyzval ich, keď videl, že po čierno-bielej mramorovej dlážke rozniesli blato. „A pozrite sa na tie ufúľané zvieratá.“ Zagánil na mačky, ktoré mali lysú kožu postriekanú blatom. „Ulovia všetko vtáctvo na pozemku. O chvíľu tu nezostane ani jeden vták,“ dodal Parry ľútostivo. Drsný starec s neposlušnými vlasmi a s rozkuštreťou bradou mal na tvídových oblekových nohaviciach kuchynskú zásteru a v rukách držal akési vytlačené papiere. „Boli ste preč dlhšie, než som čakal,“ poznamenal s pohľadom upretým na staré nástenné hodiny.

Chlapci mlčky stáli a rozmýšľali, či majú spomenúť stretnutie s starým Wilkiem a jeho vnučkou. Napokon nič nepovedali a znovu sa ozval Parry: „Teší ma, že výcvik beriete vážne. Predpokladám, že by vám dobre padlo niečo pod zub.“

Will aj Chest energicky prikývli.

„Myslel som si. Na sporáku som nechal polievku a k nej si môžete dať čerstvý chlieb. Prepáčte, že toho nie je viac, ale mám veľa práce. Niečo sa deje.“

Parry otvoril dvere do svojej pracovne a náhlivo vošiel. No skôr ako sa zabuchli dvere, chlapi prvýkrát zazreli vnútrajšok miestnosti.

„Bol tam tvoj otec?“ spýtal sa Will. Kým sa zavreli dvere, chlapi videli pána Rawlsa, ako stojí nad niečím, čo podľa rachotu mohla byť staromódna tlačiareň.

„Áno, aj ja som ho videl. Myslel som si, že do pracovne nesmieme vstupovať,“ odvetil Chester. Pokrčil plecami, potom si kľakol a vyzul si plátenky. „Keď nad tým tak rozmýšľam, otca v poslednom čase veľmi neviem – žeby bol celý čas tam?“

„A ktovie, o čom to Parry rozprával. Myslíš, že to zase vystrkujú rožky

oni?“ spýtal sa Will. Od útoku na finančnú časť londýnskeho City a od výbuchov vo West Ende uplynulo niekoľko mesiacov, no nezdalo sa, že by styxovia pokračovali v ofenzíve proti Pozemšťanom.

„Ak sa niečo deje, bude to v správach. Poďme sa najesť pred televízor,“ navrhol Chester.

„To by šlo,“ odvetil Will.

Vzhľadom na bezpečnostné opatrenia stáli na špeciálne predstavenie *Bohémy* v Palais Garnier v deviatom parížskom obvode dlhé rady. Dodatočné opatrenia sa zaviedli preto, lebo v ten večer prišiel na predstavenie aj francúzsky prezident.

Žandári pomocou ručných skenerov kontrolovali pred vstupom do foyer každého človeka z publika. Medzi čakajúcimi trpezlivo stála žena.

„*Bonsoir, madame,*“ povedal žandár, keď na ňu prišiel rad a podala mu kabelku.

„*Bonsoir,*“ odvetila, kým druhý žandár prešiel spredu aj zozadu po celej dĺžke jej tela skenerom.

„*Anglaise,*“ poznamenal žandár nenútene, keď skontroloval, či je lístok platný. „Želám vám príjemný zážitok.“

„Ďakujem,“ odvetila Jenny, keď jej naznačil, že môže prejsť ďalej. Keď si hľadala miesto, kráčala, akoby sa nachádzala v hustej tme a nevidela pred sebou zem. Napokon miesto našla, potichu sa posadila a čakala, kým sa zdvihne opona.

Žena, Jenny Graingerová, nevyvolala poplach, keď prechádzala cez skener a bezpečnostné kontroly na londýnskej stanici St Pancras International pred nástupom do vlaku Eurostar do Paríža. Ani počas cesty nespravila nič, čo by vyvolalo podozrenie, hoci tvár mala zmraštenú a trochu žltkastú a väčšinu času len bez mihnutia oka hľadela pred seba. No keby jej niekto venoval pozornosť, pravdepodobne by usúdil, že ten zvláštny výraz spôsobuje vyčerpanie.

No keď teraz v Palais Garnier všetci vstali, lebo na svoje miesto prišiel francúzsky prezident so svojou príťažlivou manželkou, Jenny sa začala prehrabávať v kabelke. Svetlá sa stlmili a zdvihla sa opona.

Muža na vedľajšom sedadle Jennino šmátranie v kabelke a rýchle šepkanie znervóznilo. Keď sa lepšie prizrel, zistil, že sa správa, akoby mala bolesti. Ruku si pritískala na brucho. Keďže bol lekár, prirodzene sa jej spýtal, či nepotrebuje pomoc. No ona neodpovedala a začala ešte hlasnejšie šepkať.

Jenny odrazu vyskočila na nohy. Vyrušila všetkých v rade a náhlila sa do strednej uličky. Nezamierila však k východu, ale zahodila kabelku a rozbehla sa k pódiu. K francúzskemu prezidentovi.

Nedobehla k nemu, no výbuch zabil vyše dvadsať ľudí v hľadisku.

Niekoľko svedkov tvrdilo, že v jednom okamihu tu bola a v nasledujúcom sa oslepujúco zablysko a ozval sa rachot. No kým niektorí sa nadržávali, že sa potkla na koberci, ďalší prisahali, že ju zadržal človek z prezidentovho sprievodu. Nemohla to byť pravda, lebo ten muž hneď zahynul. Čokoľvek ju zastavilo, Jenny nedošla k cieľu a prezident s prvou dámou vybehli z divadla s telesnou strážou.

Hoci záznamy ukázali, že Jenny zrejme nemala kontakty s teroristami a nezaujímal sa o politiku, okrem toho, že kedysi bola členkou Mladých konzervatívcov, predpokladalo sa, že do divadla prepašovala výbušné zariadenie. To sa však nezhodovalo s dôkazmi z kamerového systému a zisteniami kriminalistov, ktoré poukazovali na niečo mimoriadne čudésne.

Zdalo sa, že výbuch vyšiel z jej vnútra, a podrobná analýza to potvrdila, lebo väčšina jej tela na mieste výbuchu chýbala.

Rýchlo sa objavila teória, že Jenny mala odstránené vnútorné orgány, aby vzniklo miesto pre dvojdielnu výbušninu, z ktorej sa po zmiešaní stala silná zbraň.

Z tejto obyčajnej Londýnčanky, ktorá by bola zrejme v priebehu niekoľkých dní aj tak zomrela na strašné znetvorenie tela, sa stala chodiaca bomba.

Muž cestou domou z práce vyšiel zo stanice metra a zamieril hneď na ulicu Camden High. Mal okuliare, bol upravený a zvedavo si prezeral rozličné skupinky ľudí v okolí.

V poslednom desaťročí sa trhovisko v Camden Locku stalo obľúbeným miestom tínedžerov v čiernom, ktorí sa ponevierali po rôznych butikoch a krytých trhoch. No medzi nimi boli, dokonca aj takto večer, turisti, čo sa pokúšali stihnúť posledný čln do Malých Benátok, alebo si prišli pozrieť vzdúvadlá.

Muž v triezvom obleku sa vôbec nehodil k pestrým výkladom, v ktorých sa vynímali ťažké baganče krikľavých farieb a kožené opasky s veľkými mosadznými sponami s vyškerenými lebkami alebo prekríženými nábojmi.

Prudko zastal tesne pred mostom cez kanál, potom cúvol z okraja chodníka, aby mohol prejsť šík austrálskych turistov. Vybral zo saka mobil, zdalo sa, že doň začal rozprávať a zasmial sa.

„Tomu hovoríte maskovanie?“ povedal. „Na gotický imidž ste pristarý.“

Niekoľko metrov odtiaľ sa v tienistom výklenku medzi dvoma budovami zasmial Drake. „Možno, ale dnes sa to volá emo. Aj tak sa mi stále páčia The Cure,“ povedal.

Drake sa stiahol ďalej do tieňov a pritisol sa k hrboľatej viktoriánskej tehlovej stene. Oblečenú mal voľnú čiernu vojenskú bundu a nohavice, na nohách martensky. Muž sa však smial na inom: Drake si úplne oholil hlavu a nechal si narásť briadku. K tomu pridal malé okrúhle slnečné okuliare so zrkadlovými sklami.

„Myslel som si, že sa ozvete,“ povedal muž, teraz už s vážnym výrazom. „Sledoval som tri vzorky Domínia, ktoré sme vložili...“

„No tie zmizli zo zásob patogénov,“ prerušil ho Drake. „A v hlavnej databáze už po nich nebude ani stopy.“

„Ako...?“ zvolal muž. „Ako to viete?“ Začal sa obracať k Drakovi.

„Nie!“ varoval ho Drake. „Možno sa dívajú.“

Muž sa znovu obrátil k hlavnej ceste a prikývol, akoby vyjadroval súhlas s človekom na druhej strane linky.

„Preto súrne potrebujem vašu pomoc,“ pokračoval Drake. „Charlie, vy môj obľúbený imunológ, potrebujem, aby ste mi vyrobili ďalšiu vakcínu proti Domíniu, a ja potom vymyslím, ako ju rozšíriť. A potrebujem, aby ste sa pozreli aj na ďalšie veci.“

„Váš obľúbený imunológ?“ zopakoval Charlie s hraným rozhorčením. „Určite som jediný imunológ, na ktorého sa obraciate, a určite jediný,

ktorý je taký hlúpy, že kvôli vám riskuje život.“ Nadýchol sa a spýtal sa: „Tak ako to tentoraz spravíme?“

„Keď prídete domov, za odpadkovou nádobou nájdete ukrytý balíček – nechal som vám v ňom ďalšie vzorky krvi aj vzorky vírusov, ktoré som ukoristil v Kolónii.“ Drake počkal, kým okolo Charlieho prejde po chodníku žena, potom dopovedal: „Je medzi nimi jeden zabijak, tak bacha.“

„S každým patogénom narábame, ako keby išlo o Veľký londýnsky mor,“ odvetil Charlie.

„Žiaľ, nie ste ďaleko od pravdy,“ zašepkal Drake pochmúrne. „Teraz už radšej choďte. O pár dní sa u vás zastavím.“

„Dobre,“ povedal Charlie, tváril sa, že tlačidlom na mobile ukončil neexistujúci hovor, a pokračoval v ceste. Po chvíli Drake vyšiel zo skrýše a zaradil sa za dvoch starnúcich fanúšikov rockabilly, ktorí sa šuchtali v semiškách a s vyčesanými ofinami, odfarbenými na neskutočný extračierny odtieň. Išiel za nimi až ku camdenskej stanici metra, kde odrazu zastalo niekoľko policajných dodávok.

Zamestnanci londýnskej dopravnej spoločnosti vyvádzať ľudí zo stanice a vchody uzatvárali mrežami. Z dodávok povyskakovalo vyše desať policajtov v plnej zbroji, no potom už iba postávali, akoby sami nevedeli, čo tu hľadajú. Jeden pobúchal obuškom po štíte a z reproduktorov sa ozval oznam, že stanica metra je zavretá, aby polícia mohla preveriť podozrivý balíček.

Drake sa zamiešal medzi dav, čo sa zhromažďoval pred stanicou, a počúval nahnevané komentáre cestujúcich. Takéto veci sa v Londýne stávali čoraz častejšie po prvej vlne útokov styxov, alebo, presnejšie, Novogermánov ožiarených temným svetlom.

Počas mesiacov po bombových útokoch v City a vo West Ende sa celá krajina – už predtým finančne podvyživená – prepadla do pochmúrnej a stále sa zhoršujúcej recesie. Ľuďmi veľmi otriasol atentát na riaditeľa centrálnej banky. A hoci sa zdalo, že teroristické činy neidentifikovaných páchatel'ov ustali, všeobecný nepokoj pokračoval. Občania volali po zmene vlády a boli vyhlásené predčasné voľby. Ani jedna strana nezískala dosť hlasov na jej zostavenie, čo viedlo k rôznym zákulisným dohodám o delení moci a k atmosfére nerozhodnosti a zmätku, ktorá sa stala živnou pôdou štrajkov.

Pre styxov nastali ideálne podmienky, aby mohli ďalej kuť svoje plány. Drake to veľmi dobre vedel.

„Rozíďte sa, ľudia,“ nabádal policajt dav. „Stanica je zatvorená. Budete musieť využiť iné spôsoby dopravy.“

„A ktoré?“ spýtal sa jeden fanúšik rockabilly. „Myslíte autobusy? Zabudli ste, že tento týždeň zase štrajkujú?“

Keď ľudia v dave začali súhlasne pokrikovať a tlačiť sa dopredu, Drake si povedal, že sa treba odpratať, skôr ako sa to zvrhne. Nenútene odkráčal preč. Po útokoch v City sa z neho stala hľadaná osoba – o to sa postarali styxovia. A hoci si bol istý, že jeho kostým mu pomôže vyhnúť sa prehľadávaniu, polícia by mohla v rámci rozháňania davu začať náhodne zatýkať, a nechcel pokúšať osud. Rozhodne nie teraz, keď mal toľko práce.

Chester sa na druhý deň ráno zobudil skôr ako zvyčajne – zo spánku ho vytrhol kŕč v nohe.

„Prehnal som to,“ zastonal si pod nos, masíroval si lýtko a spomínal si, ako s Willom včera bežali. Odrazu si prestal hnieť zaseknutý sval a zahľadel sa do diaľky. „Rastové bolesti,“ povedal a spomenul si, čo horovievala mama, keď ho boľavé nohy prebúdzali uprostred noci. Pani Rawlsová za ním rýchlo prišla do izby, sadla si vedľa neho na posteľ a prihovárala sa mu chlácholivým hlasom, kým bolesti nepominuli. Keď bola pri ňom, nikdy to nebolo také strašné, a teraz nemal ani poňatia, kde sa mama nachádza, a či je vôbec ešte nažive. Pokúšal sa nemyslieť na to, čo s ňou mohli styxovia spraviť, lebo to bolo horšie ako akákoľvek telesná bolesť. Stále v sebe živil nádej, že je v bezpečí a niekde sa skrýva.

Keď sa Chester obliekol, vyšiel zo svojej izby a vybral sa po chodbe dlhými krokmi, aby si uvoľnil nohy. Dvakrát zaklopal na dvere Willovi, aby kamarát vedel, že je hore, ale nečakal na odpoveď. Dole nebolo ani stopy po tom, že by sa už niekto objavil, a dvere do Parryho pracovne boli ako zvyčajne pevne zatvorené. Chester pred nimi chvíľu postával; tlačiareň bola tentoraz ticho a zvnútra nepočul nijaké iné zvuky. Otvoril dvere do salóna.

Vzduch tam bol teplý od ohňa v kozube a pred ním so skríženými nohami sedela na tartanovom cestovnom koberci pani Burrowsová.

Mykol sa, keď sa mu za chrbtom ozval dupot – Will zoskočil zo scho-
diska.

„Dnes si vstal nejako skoro,“ povedal Chesterovi nahlas. „Určite si...“

Stíchol, lebo Chester si priložil prst na pery a potom ukázal na pani Burrowsovú.

„Nič sa nedeje,“ povedal Will. „Len medituje. Robí to každé ráno.“

„Počuje nás?“ spýtal sa Chester potichu.

Will pokrčil plecami. „Asi, no keď chce, môže zostať v tranze.“

Hoci pani Burrowsová mala zavreté oči a sedela bez pohybu, akoby nedýchala, odrazu jej klesla sánka. Z úst jej vyšiel chladný vzduch. Para sa chvíľu vznášala pred jej tvárou bez výrazu, hoci v miestnosti bolo teplo.

„Ako to robí?“ zašepkal Chester.

„Neviem,“ odvetil hneď Will, lebo ho viac zaujímalo škvŕkanie v bru-
chu. Pozrel cez plece na chodbu. „Necítim, že by sa v kuchyni niečo varilo. Umieram od hladu. Spratal by som jedny Parryho anglické ra-
ňajky.“

Chester chmúrne pokrútil hlavou. „Myslím si, že na tomto fronte máme smolu. Nemá čas na varenie. Niečo sa rozhodne deje.“

„Podľa správ nie,“ odvetil Will. Včera večer prepínali kanály a na nič nenarazili. Ukázal na tabuľu v rohu salóna. „Možno dnes nebudeme mať ani vojenskú akadémiu.“

Parry nielenže chlapcov povzbudzoval, aby cvičili, ale robil, čo bolo v jeho silách, aby dal zabráť aj ich hlavám a každé ráno im prednášal. Čerpal z toho, čo najlepšie ovládal, a tak preberali čítanie máp, vojens-
skú taktiku a pohyb v teréne.

„Škrtiace body a prelínajúce sa palebné polia,“ povedal Chester, lebo si spomenul, čo im včera Parry povedal o teórii útoku.

„Ja mám najradšej bojové vedenie vozidla.“ Will sa usmial. „To nás v škole v Highfielde neučili.“

Chester sa zamyslel. „Len si predstav, koľko vyučovacích hodín sme za minulý rok vymeškali. Akoby sa to stalo v minulom živote. Už si takmer nič nepamätám... len ako som dal do laty toho darebáka Speeda.“

„Stále sa čudujem, že nám Parry zveril svoj milovaný Land Rover,“ pokračoval Will, lebo kamarátovi poriadne nevenoval pozornosť. „Fakt som si myslel, že sa prekoppcne, keď som sa valil zo svahu.“

Chester sa s úsmevom vrátil do prítomnosti. „Jasné. A nebol nadšenejší, keď som bočné zrkadlo odrazil na strome.“

„Veru nie,“ vyhlásil Parry vo dverách. Chester sa tváril previnilo, keď stavec pokračoval: „Obávam sa, chlapci, že dnes ráno sa budete musieť postarať sami o seba. Bol som celú noc hore a monitoroval som situáciu.“

„Takže sú to styxovia?“ spýtal sa Will.

„Nesie to všetky ich znaky. Ak mám pravdu, práve vstúpili do druhej fázy svojich plánov.“ Parry sa zamračil. „Stále však neviem prísť na to, prečo po priamych útokoch v City nasledovala dvojmesačná prestávka.“

„Je to naozaj vážne?“ spýtal sa Will.

Parry prikývol. „A veľmi premyslené.“

Chlapci na seba pozreli, čakali, čo im Parry ešte povie, no on neprítomne hľadel do ohňa. Pôsobil vyčerpane a oboma rukami sa opieral o palicu.

„Robí na tom Drake?“ spýtal sa napokon Will, lebo dúfal, že tak získa ďalšie informácie.

„Stiahol sa do tmy.“

„Stiahol sa do tmy?“ spýtal sa Will.

„Operuje sám, pravdepodobne v Londýne. Nechal som mu odkazy, nech sa sem vráti, ak sa mu dakedy uráči vypočuť si ich,“ odvetil Parry a začal sa obracať vo dverách.

„A môj otec... pomáha vám?“ váhavo vyzvedal Chester.

„Podám vám informácie – keď budem vedieť viac,“ zašomral si pod nos Parry a cez chodbu zamieril do pracovne.

Kapitola 3

V takejto diere aj niekto býva?“ Keď auto zišlo z diaľnice, prvá Rebecca sa vystrela a začala si všímať sled obchodných zón, cez ktoré rýchlo prechádzali. „Už aj to meno znie odporne. *Slough*. Kto to vymyslel?“ Odsotilo ju, keď auto vybralo zákrutu. „Aha, ďalší kruhový objazd. To je otrava.“

Druhá Rebecca neodpovedala. Dívala sa cez dymové sklo a zamyslenú tvár jej ožarovalo pouličné osvetlenie.

Prvú Rebeccu nahnevalo, že sestra neodpovedá, a odfrkla. Malými ostrými nechtami začala škriabať po sedadle medzi nimi, zanechávala stopy na luxusnej koži. „Ten tvoj románik je trochu nápadný. Nemysli si, že si to nikto nevšimol,“ vyhlásila. Teraz jej už sestra venovala pozornosť a okamžite sa k nej zvrtila.

„O čom to hovoríš?“ spýtala sa druhá Rebecca.

„O tom, že máš slabosť pre toho svojho cínového vojačika,“ odvetila prvá Rebecca zlomyseľne a ukázala hlavou na človeka za volantom Mercedesu. Bol to kapitán Franz, mladý novogermánsky dôstojník, ktorý druhú Rebeccu zaujal, keď boli vo vnútornom svete. „Mal šoférovať niekto z našich, a nie tvoj blondiačik vo vyčačkanej šoférskej uniforme. Ani si mu nedovolila nasadiť si čiapku, lebo by si nevidela na tie jeho pekné plavé kadere.“

Prvá Rebecca uprela pohľad na temeno peknej hlavy kapitána Franza, ktorý ďalej šoféroval, akoby nevnímal rozhovor, čo sa odohrával za jeho chrbtom.

„Trepeš nezmysly!“ prskala druhá Rebecca. „Vôbec to tak nie je.“

„No iste. Som tvoja sestra... mňa neoklameš,“ odvrkla prvá Rebecca a pokrútila hlavou. „Ja to fakt nechápem.“

Druhá Rebecca si všimla výraz očí svojho dvojčaťa – sestra bola vážne znepokojená. „Čo nechápeš?“ spýtala sa.

„Tak po prvé, čo je na ňom také zvláštne? Je to len ďalší človek, rovnaký ako hociktorý z tých naničhodných Pozemšťanov. A ešte horšie je, že ožiarený temným svetlom sa zmenil na zombíka.“ Prvá Rebecca na zdôraznenie svojich slov vyplazila jazyka a zaškúlila. „Je ako nejaká pokazená prázdna bábika, ktorú ťaháš všade so sebou, a to nie je zdravé.“

Kapitán Franz zastal s Mercedesom pred bránou fabriky. Keď prvá Rebecca videla, kde sú, ukončila tirádu. „Je to tu obrovské,“ povedala pri pohľade na budovy veľkosti hangáru.

„Áno,“ odvetila druhá Rebecca. Odľahlo jej, že sestra je už myšlienkami inde.

Bránu otvorili dvaja limitátori v pozemšťanských šatách. Skontrolovali, kto je v aute, a mávli kapitánovi Franzovi, že môže ísť ďalej.

Prvá Rebecca sa nahla dopredu a drsne Novogermána štuchla do pleca. „Hej, havko, choď bokom. Najprv chcem vidieť sklad.“

Kapitán Franz okamžite spravil, čo mu prikázala, prešiel autom okolo malej kancelárskej budovy, no potom začal spomaľovať. „Chod', idiot! Zavez nás ku vchodu!“ vykrikovala prvá Rebecca, potom ho tak silno udrela po hlave, až skrútil volant. „A sústreď sa na jazdu!“

Druhá Rebecca zaľala zuby, ale nič nepovedala, keď Mercedes vošiel do skladu.

„Tu zastaň,“ štekla prvá Rebecca. Kapitán Franz dupol na brzdu a pneumatiky zapišťali na natretej betónovej dlážke. Keď Rebeccy vystúpili z auta, už sa k nim náhlili starý styx s asistentom a pod dlhými čiernymi kabátmi im svietili biele goliere.

„Úžasné,“ pochválila druhá Rebecca starého styxa, keď sa poobzerala.

„Takmer štyritisíc štvorcových metrov rozdelených na tri sklady. Tadiaľto,“ ukázal na dvere na opačnej strane rozľahlej budovy, „je poľná nemocnica, kde robíme masové ožarovanie temným svetlom a vkladáme bombové implantáty,“ povedal. „Ako veľa iných firiem v tejto oblasti, aj táto fabrika skrachovala, a tak sme ju za facku odkúpili. Je ideálna na to, čo chceme, a komu by napadlo, že nás tu má hľadať?“

„Ako je to tu s bezpečnosťou?“ zaujímala sa prvá Rebecca.

„Včera sme zdvojnásobili stráže na všetkých vstupoch. Po celých dvadsaťštyri hodín sa striedajú hliadky zložené z našich ľudí a z Novogermánov,“ odvetil starý styx. „Na všetky prístupové cesty k pozemku umiestnime zátarasy.“

Prvá Rebecca prikývla. „Takže kedy bude všetko hotové pre našich hostí?“

Starý styx sa usmial, čierne oči sa mu ligotali od vzrušenia. „Prvý sklad bude pripravený do zotmenia.“ Zmlkol a dvojčatá sa dívali, ako novogermánski vojaci tlačia po dlážke posteľe na kolieskach a stavajú ich do radov. „Keď sa veľa nemocníc zatvára, nemali sme problém zohnať toľko postelí, koľko potrebujeme,“ vysvetľoval starý styx. „Sem by sme ich mohli pohodlne zmestiť stopäťdesiat a minimálne toľko isto do ďalších skladov. Potom prinesieme zvlhčovače a dotvoríme atmosféru. Chceme, aby bolo všetko dokonalé.“ Zaklonil hlavu, potiahol nosom, potom zatlieskal rukami v rukaviaciach. „Naša chvíľa sa rýchlo blíži. Konečne prichádza.“

„Cítim to, cítim,“ zašepkala prvá Rebecca. Kým starý styx rozprával, zasunula si prsty na šiju a hnetla si miesto medzi lopatkami. Keď vytiahla ruku, druhá Rebecca videla, že má na nej krvavé škvrnky.

A sama si uvedomovala dutú bolesť na konci chrbtice a neodolateľný tlak prirodzenosti.

Styxskej prirodzenosti.

Hoci so sestrou ešte neprešli pubertou a nemohli sa zúčastniť na tom, čo sa tu malo odohrať, tá túžba bola intenzívna. A omamná. Akoby jej telom prenikala akási zvláštna elektrina a šumela jej v žilách. Volala ju pradávna sila, nútila ju podieľať sa na cykle, ktorému trvalo stovky, ak nie tisícky rokov, kým sa prejavil.

Druhá Rebecca si utrela pot z čela. Odrazu si uvedomila, že sa pokúša proti tomuto impulzu bojovať. Znepokojilo ju to, veď prečo by mala chcieť odolávať?

Nebolo to prirodzené.

Odvrátila sa od sestry a starého styxa pre prípad, že by nejako dokázali vycítiť jej vnútorný zápas.

Ozval sa škripot, rúry zarachotili, potom zaznelo posledné žuchnutie a prišla správa. Prvý strážnik sa držal za brucho a čo najrýchlejšie sa potácal zo svojej kancelárie. Našiel správnu rúru, otvoril dvierka a vytiahol schránku v tvare náboja a veľkosti malého valčeka na cestu.

„Čo sa deje, pane?“ spýtal sa druhý strážnik, keď vyšiel z pevnosti do vstupnej haly.

„Počkajte chvíľu,“ odvrkol prvý strážnik. „Ešte som ju neprečítal.“ Vzhľadom na búrlivé udalosti v Kolónii sa už niekoľko týždňov ani jeden z nich poriadne nevyspal a nervy mali napnuté na prasknutie.

„Len som sa pýtal,“ hlesol druhý strážnik.

Prvý strážnik odskrutkoval vrchnák a vytiahol malý zvitok. Od únavy ho pustil na zem, precedil cez zuby niekoľko nadávok a sklonil sa ho hľadať. Keď sa vystrel, vzdychol: „Moje črevá,“ a chvíľu zostal nehybne stáť s rukou pritisnutou na brucho a so zelenkavou tvárou.

„Ešte to bolí?“ spýtal sa druhý strážnik.

Prvý strážnik naňho zagánil, akoby tá otázka bola absolútne zbytočná. Napokon rozložil papier, vystrel ruku a pokúsil sa zaostriť zrak na drobné písmo. „Problém na severe... bitka... styxovia žiadajú zapojiť všetkých strážnikov.“

Druhý strážnik hneď nezareagoval, ale neprekvapilo ho, že v Severnej jaskyni sú nepokoje. Vyskytlo sa mnoho prípadov, keď na seba Kolonisti útočili, a ani sa im nečudoval. Mnohých z nich vysťahovali z domovov, z ktorých spravili ubytovne pre záplavu novogermánskych vojakov. Styxovia úbohým vyhnancom ponúkli len dočasné ubytovanie na hríbových poliach, kde na vlhkej zemi vyrástla osada narýchlo zbúchaných chatrčí.

Nastal čas prísnych prídlov; veľké množstvo potravín v Kolónii sa odovzdávalo vojakom, ktorí absolvovali výcvik pod velením styxov.

Do tejto napätej situácie ešte pribudla choroba spôsobujúca ťažkú hnačku, ktorá bola s najväčšou pravdepodobnosťou výsledkom súčasného preľudnenia v jaskyniach. Prvý strážnik ešte stále trpel jej príznakmi.

Takže druhého strážnika neprekvapilo, že sa vyskytol ďalší problém, ani to, že styxovia žiadajú kolonistickú políciu, aby ho vyriešila.

Prvý strážnik naňho civel a bubnoval prstami po pulte.

„Ak chcete, vybavím to,“ povedal druhý strážnik.

„Áno, chcem,“ odvetil úsečne prvý strážnik.

„Dobre. Ak to tu postrážite.“

Hoci cely boli na prasknutie plné nespokojných Kolonistov, prvý strážnik sa naježil pri zmienke, že by to sám nemusel zvládnuť. Keď pokrčil správu od styxov, v žalúdku sa mu ozval neopísateľný zvuk. „Musím ísť,“ zaúpel, rozbehol sa do kancelárie a zabuchol za sebou dvere.

„Nech vám nespadnú gate,“ zašomral druhý strážnik. „Alebo nech radšej spadnú,“ dodal a dovolil si krátky smiech. Pobavenie však vyprchalo – pokrútil hlavou, nahol sa ponad pult a z háku si zvesil prilbu. Nasadil si ju, potom sa ponad pult nahol druhý raz a načiahol sa po obušku. Tam, kam pôjde, ho možno bude potrebovať – nepokoje boli čoraz násilnejšie.

Pokrútil obuškom, pretisol sa cez dvere a vyšiel pred stanicu. Chvíľu postál na schodoch a pozeral na domy na druhej strane cesty. Vo svetle večne žiariacich pouličných lúčok so svetelnými guľami uvidel v hornom okne pohyb, akoby niekto pozoroval stanicu. Zrejme o nič nešlo, ale druhý strážnik znervóznel. V Kolónii ešte nikdy nezažil také buričské nálady ani také silné antipatie k vládnucim styxom. No styxovia sa tak sústredili na svoje operácie tam hore, že im bolo fuk, čo si Kolonisti myslia alebo čo robia – ich jedinou prioritou bolo hladké uskutočňovanie plánov.

Druhý strážnik nenáhľivo zišiel po schodoch, a keď sa ocitol dole, začul akési mrnčanie. Stále v sebe živil neurčitú nádej, že Colly, jeho vyžla, sa k nemu jedného dňa vráti. Zmizla po výbuchu v laboratóriách, po incidente, za ktorý druhého strážnika pochválili, lebo chrabro prenasledoval útočníkov. Tak to aspoň povedal styxom a tí podľa všetkého prijali jeho verziu udalostí.

No keď druhý strážnik pozrel dole, neuvidel svoju mačku, ale malého psa albína. Bol to chrt so snehobiелou srstou. Pes stál, chvost sa mu chvel medzi nohami a ružovými očami pozeral na urasteného chlapa. Očividne bol hladný, ale druhého strážnika jeho príchod znepokojil, lebo takéto čisté rasy chovali len zámožné rodiny v Kolóniách. Niekto musel byť v takej núdzi, že ho jednoducho opustil.

„Chudáčik,“ povedal druhý strážnik a vystrel k psovi ruku veľkosti

banánového trsu. Pes zakňučal a oňuchal mu prsty, potom podišiel bližšie, aby mu druhý strážnik mohol pohladkať hlavu.

A keď vykročil po ulici, pes cupkal vedľa neho.

Zakrátko druhý strážnik došiel k Bráne veľkej lebky. Zo strážnice okamžite vyšiel styx v typických sivo-zelených maskáčoch vojaka z divízie. Druhý strážnik používal túto trasu do Kolónie a z Kolónie niekoľkokrát denne, nielen cestou do práce, ale aj na úradné povinnosti. Styxský vojak mu však aj tak prezrel preukaz a občas podozrievavo fľochol na chrta, akoby sa druhý strážnik pokúšal prepašovať kontraband.

Napokon mu vojak vrátil preukaz a zdvihol lampáš na znamenie, aby otvorili bránu. Stiahla sa do obrovskej lebky vytesanej do skaly, akoby strašidelný prízrak schovával zuby. Druhý strážnik pokračoval v ceste a vošiel do úst lebky. Keď sa vydal temnou chodbou, ktorá bola hlavnou spojnicou medzi Štvrtou a Kolóniou, bol rád, že vedľa neho poskakuje psík.

Keď vchádzal do poslednej zákruť, uši mu naplnilo dunenie. Z vyvýšeniny mal ako na dlani Južnú jaskyňu s nekonečnými radmi domov, celú zahalenú v ľahkom opare teplého vzduchu a dymu.

„Ako to ide?“ zvolal niekto.

Druhý strážnik zastal, na skalnej stene rozoznal schodiská z tepaného železa a na samom vrchu uvidel štvrtého strážnika. Mal službu pri vcho-de do kontrolnej miestnosti vetracích staníc, z ktorých sa ozývalo tiché dunenie. Tak ako mnohí policajti v Kolónii aj štvrtý strážnik mal zavalitú postavu a krátke biele vlasy. Prevelili ho sem, lebo bezpečnostné opatrenia sa vystupňovali, odkedy Drake a Chester pustili cez vetrací systém do Kolónie mierny nervový plyn.

„Ako to ide?“ zopakoval štvrtý strážnik, tentoraz hlasnejšie, aby ho nepreghlušila ventilácia.

„Ako vždy,“ zakričal odpoveď druhý strážnik. „Na Severe sú výtržnosti.“

Štvrtý strážnik prikývol, potom zbadal chrta. „Vidím, že ste si našli kamaráta.“

Druhý strážnik pozrel na svojho nového spoločníka, pokrčil plecami a pokračoval v ceste dolu svahom.

Len čo zostúpil na dno, začul na dlažbových kockách jednohlasný dupot. Skupina Novogermánov – asi päťdesiatka – bežala vo formácii a tempo určoval vojak z divízie.

Chrt sa schoval za nohy druhého strážnika, kým skupina neprehrmela okolo nich. Muži vyzerali ako roboti, hľadeli priamo pred seba a dokonale zohrato pohybovali končatinami. Druhý strážnik vedel, prečo majú také prázdne pohľady – všetkých silno ožiarili temným svetlom.

Manévre boli v Kolónii v týchto dňoch bežné – a rovnako bežné bolo, že títo muži niekedy odpadávali od vyčerpania, niektorí dokonca umierali na zlyhanie srdca. Druhému strážnikovi sa donieslo do uší, že styxovia preto tak preťažujú vojakov, aby ich aklimatizovali na silnejšiu gravitáciu, než na akú boli zvyknutí vo svojom svete.

„Pokojne, chlapče. Nemáš sa čoho báť,“ utišoval druhý strážnik psa, keď vojaci zmizli v diaľke. Vošiel do jednej z odľahlých ulíc Kolónie. Nezamieril však priamo k Severnej jaskyni, ale okľukou sa vybral do svojho domu.

Keď vošiel dnu, z obývačky sa vynorila Eliza. „Čo si sa tak skoro vrátil?“ vyzvedala jeho sestra. „Vieš, že...“ začala, potom pohľadom spočinula na malom chrtovi. „No nie! Ešteže čo!“ zvolala.

„Nemohol som toho chudáka nechať na zime,“ povedal druhý strážnik. Kľakol si, až mu kĺby zapraskali ako výstrely z pušky, a pohladkal psa. Chrt naňho na okamih uprel nervózne oči. „Musím ísť do Severnej jaskyne, ale keď sa vrátim, zistím, kde býva.“

Eliza si zamietavo skrížila ruky na prsiach. „Patrón tulákov, zvierat a Pozemšťanov,“ zafučala. „Myslela som, že si sa už poučil.“

Druhý strážnik odfrkol a postavil sa. „Kde je mama?“ spýtal sa.

„Je hore, odpočí...“ začala Eliza, no potom si spomenula, čo chcela bratovi povedať. „Neuveríš, čo sa dnes stalo. Vysťahovali Smithovcov.“

Druhý strážnik prikývol. Smithovci bývali o dva domy ďalej a žili tu odnepamäti – rozhodne niekoľko desaťročí pred tým, ako sa narodil.

„Mamu to zobralo. Na ulici z nás už takmer nikto nezostal.“ Eliza sa zamračila. „Vytláčajú nás novogermánski vojaci a tí ani neodpovedajú, keď im človek niečo povie. Správajú sa, akoby sme tu ani neboli. Nie je správne, čo sa teraz deje.“ Hlas jej od rozrušenia preskočil, no zrazu ho stíšila, keby niekto počúval. „Ani neviem, či našich ľudí naozaj berú na Sever –

na trhu sa šíria reči, že celé rodiny úplne zmizli.“ Položila bratovi ruku na rameno. „Nemôžeš niečo spraviť? Nemôžeš sa porozprávať so styxmi?“

„Žartuješ? Ja?“ spýtal sa druhý strážnik.

„Áno, ty. Nás nevystaňovali len preto, lebo styxovia si myslia, že si hrdina, že si sa sám pustil do Pozemšťanov, keď prišli zachrániť tú tvoju lásku.“ Druhý strážnik ťažko znášal Elizin opovržlivý pohľad. Podarilo sa mu prejsť cez rozum styxom, keď mu jeho verziu potvrdil starý priateľ vrátnik z laboratórií, ale jeho sestra ho poznala až pridobre. „Dofrasa, keď si myslia, že si taký úžasný, možno si ťa vypočujú.“

Druhý strážnik si nebol istý, či ho viac šokovala nadávka zo sestričných úst alebo podivný návrh, že by mal styxom radiť, čo majú robiť v Kolónii.

Pokrútil hlavou, zamieril ku vchodovým dverám a zavrel ich za sebou, lebo nechcel, aby pes išiel za ním. Zatuchnuté teplo domu opustil veľmi nerád, obával sa toho, čo sa od neho bude v Severnej jaskyni očakávať, a vo všeobecnosti bol veľmi nespokojný so svojím osudom.

Parry počkal, kým sa všetci zhromaždia v hale. Posledná prišla Elliottová a schádzala dolu schodmi v červených šatách a s lesklými čiernymi vlasmi v drdole. Odkedy prišla na Povrch, viditeľne vyrástla o niekoľko centimetrov, dokonca sa jej chlapčenská postava trošku zaokrúhlila. Mohol to byť výsledok Parryho štedrých porcií a jeho presvedčania, že sa musia poriadne najesť, alebo to možno súviselo s jej vekom. Nech to už bolo akokoľvek, Willovi a Chesterovi ešte nikdy nepripadala taká ženská a museli sa premáhať, aby na ňu nezízali. Ona sa na nikoho konkrétneho nedívala, a už vôbec nie na chlapcov.

„Dobre. Poďte,“ vyhlásil Parry a otvoril ťažké dubové dvere do svojej pracovne. Mlčky vošli dnu a porozhliadali sa po miestnosti, do ktorej mali doteraz zakázaný prístup. Bola väčšia, ako si Will predstavoval. Pozdĺž vykladaných stien sa tiahol rad trezorov – jeden bol otvorený a Will vnútri videl šanóny.

„Ahoj, ocko,“ povedal Chester a zo stoličky vedľa starodávnej tlačiarne vstal pán Rawls v pokrčených šatách s jednoduchým strniskom

na tvári. Tlačiareň ešte stále rachotila a sprevádzal ju klepot, keď valec papiera s perforovanými okrajmi sýtil jej zdanlivo nekonečný hlad.

Will videl na lavičke vedľa tlačiarne počítačové obrazovky, no boli tmavé. Na stole pri opačnej stene bola ďalšia obrazovka, ale obrátená chrbtom k nim, takže Will nevedel, či je zapnutá. Na stene bola veľká mapa Škótska, kde boli vrchy a nížiny zvýraznené pastelovými odtieňmi. Všetci okrem pani Burrowsovej upreli pohľad na mapu.

„Áno, ste v Škótsku,“ povedal Parry nahlas, aby ho bolo počuť aj v hluku tlačiarne. „Presnejšie sto kilometrov od Glasgowa.“ Vychádzkovou palicou ukázal na bod na mape. „Asi tu.“ Willovi prebehli po chrbte zimomriavky – očividne už nikto nedbá, či dokážu určiť polohu panstva, a to bolo trochu zlovestné. Parry otvoril ústa a chcel niečo povedať, no potom tľoskol jazykom. Obrátil sa k pánu Rawlsovi. „Na chvíľu to stopnite, dobre? Nepočujem si vlastného slova.“

Pán Rawls stisol gombík na tlačiarňi, Parry sa usadil na okraj stola a pokračoval. „Určite ste rozmýšľali, prečo sme sa sem na posledných dvadsaťštyri hodín s Jeffom utiahli za zatvorené dvere.“ Pozrel na pána Rawlsa, ktorý krátko prikývol, potom dvakrát poklopil po dlážke palicou. „Požiadal som ho, aby mi pomohol, lebo potrebujem, aby niekto obsluhoval telex. Stále som v adresári obežníkov z COBRY.“ Parry sa usmial, ale nebol to pobavený úsmev. „Vďaka tomu zostávam v obraze. V mojej brandži človek nikdy celkom neodchádza do dôchodku.“

Pán Rawls videl, že jeho syn sa mračí. „COBRA je britský krízový výbor, ktorý zasadá vždy, keď je ohrozená bezpečnosť krajiny,“ vysvetlil.

„Nebolo by rýchlejšie získať informácie cez internet?“ spýtal sa Will a prešiel pohľadom od staručkej tlačiarne vedľa pána Rawlsa k počítačovej obrazovke.

„Web nie je nikdy bezpečný,“ odvetil Parry. „Tento telex by sa dal vystopovať, len keby niekto vykopal celé kilometre vyčlenenej linky, na ktorú je pripojený.“ Zhlboka sa nadýchol. „Takže, kde mám začať...? Môj syn – ktorého poznáte pod smiešnou prezývkou Drake – mi vždy vehementne bránil, aby som sa zapojil do boja proti styxom. Dokonca zašiel tak ďaleko, že každému hovoril, že som otrčil kopytá, aby ma ochránil.“ Parry nadvihol obočie. „Na mojej bezpečnosti už nezáleží,

lebo hra sa zmenila. Mohli by ste ich oboznámiť s najnovším obežníkom z COBRY?“ požiadal pána Rawlsa.

„Samozrejme. Včera sa začali šíriť správy o incidentoch po celej Európe – o atentátoch na hlavy štátov a kľúčových politických predstaviteľov. Vo Francúzsku len o vlások unikol smrti prezidentský pár, ale pri dvoch útokoch na španielsky a taliansky parlament zahynulo niekoľko desiatok politikov. A v Bruseli prišla o život celá miestnosť euro-poslancov.“

„Včera večer však o tom v správach nič nebolo,“ ozval sa Will.

„A dnes ráno sme ani nemohli pozeráť správy – väčšina kanálov oznámila prerušenie vysielania,“ dodal Chester.

„To ma neprekvapuje,“ prikývol Parry. „No poďme pekne po poriadku. Jeff, pokračujte, prosím.“

„Iste,“ povedal pán Rawls. „Správy o atentátoch potlačili, lebo je to veľmi citlivé – všetky majú pôvod tu.“

„V Británii,“ vysvetlil Parry. „Z obyčajných Angličanov sa stali samovražední atentátnici... stali sa z nich chodiace bomby. Výbušniny, ktoré v sebe majú, neobsahujú kovové prvky a bežné prístroje ich nezachytia.“

„Chodiace bomby? Ako to funguje?“ spýtala sa zamračene pani Burrowsová.

„Po nevydarenom pokuse o atentát v nemeckom parlamente v Berlíne zatkli atentátničku,“ odvetil pán Rawls. „Zistilo sa, že z hrude a z brucha mala vybraté hlavné telesné orgány.“

Parry sa načiahol na opačnú stranu stola po papier z telexu, potom si nasadil okuliare a prečítal: „*Lobotómia pravého pľúcneho laloku.*“ Zdvihol hlavu a vysvetľoval: „Pri lekárskej prehliadke sa zistilo, že žena mala odstránený celý pľúcny lalok.“ Parry znovu pozrel na papier. „*A cystektómia, splenektómia, cholecystektómia* – to je odstránenie močového mechúra, sleziny a žľáz. A napokon, čo je mimoriadne brutálne, chýbalo jej celé horné a dolné hrubé črevo a namiesto neho mala by-pass. Mala vybraté všetky črevá.“

Will si všimol, že Chester kriví tvár a trochu zbledol.

„Aj tak by bola zomrela?“ spýtala sa pani Burrowsová.

„Áno, o niekoľko dní,“ odvetil pán Rawls. „Mohla piť a prijímať tekutiny, ale nie tráviť pevnú potravu. No ešte pred tým, ako by ju zabil

nedostatok výživy, by ju bez odbornej lekárskej starostlivosti pravdepodobne zabila infekcia alebo rozsiahle zranenia.“

„Bola prázdna, ako keď vypitvú rybu...“ povedal Parry, zložil si okuliare a pošúchal si čelo. „Namiesto orgánov mala v sebe dve plastové nádoby s chemikáliami. Keď sa premiešali mechanickým tlakom v drieku, nastala silná detonácia. A aby sa rozšíril dosah, v blízkosti výbušnej zmesi bol keramický náboj.“

Pani Burrowsová krútila hlavou. „Takže to urobili styxovia – ožarujú nevinný ľud a potom ich dokaličia, aby z nich mohli spraviť ľudské bomby. Prečo?“

„Prečo?“ zvolal Parry tak zúrivo, až to všetkých v miestnosti zarazilo. „Aby britská vláda nemohla svetu poskytnúť vysvetlenie, prečo navonok neradikálni, bežní občania vykonávajú tieto zvrhlé teroristické útoky,“ zavrčal. „Pretože vďaka našej laxnej politike voči prisťahovalcom nás už dávno USA a mnohé ďalšie národy považovali za bublajúci kotol rôznych disidentských skupín. Styxovia len napŕňajú proroctvo.“

Upokojil sa a pokračoval: „Preto dnes o jednej popoludní uzavrú hranice – a zrušia všetky lety. A je veľmi pravdepodobné, že v krajine vyhlásia výnimočný stav.“

Ozvalo sa zvonenie a Parry niečo vybral z vrečka. Malo to veľkosť balíčka kariet a vyzeralo to skôr ako pager než ako mobil, keď pozrel na malý osvietený ciferník. „Dlho vás nezdržím,“ povedal a nahol sa na stôl, aby mal výhľad na počítačovú obrazovku.“ Chester využil príležitosť a spýtal sa: „No čo to všetko znamená?“

„Znamená to, že na našom ostrovčeku sa zavrú okenice a budeme úplne izolovaní od sveta... a pod vojenskou kontrolou,“ povedal Parry a vráti prístroj do vrečka. „Ulice ovládne armáda.“

„Potom budú na ťahu styxovia,“ povedala Elliotová tichým hlasom. Prvý raz prehovorila a všetci ju pozorne počúvali. „Viem, ako uvažujú. Obsadia krajinu a využijú všetkých Novogermánov, ktorých si priviedli. Aj vašich vojakov, keď ich ožiaria temným svetlom.“

„No aj keby velili veľkým pozemným vojskám, čaká ich veľa práce.“ Parry pôsobil zmätene. „Nie, nemôže to byť všetko. Súčasťou ich plánu je určite niečo, čo mi ušlo. A ide ma rozhodiť, keď sa na to pokúšam prísť.“ Parry sa odlepil od stola a zastal pred nimi. Vyzeral mimoriadne

unavený a vôbec nepôsoobil ako stelesnenie sily, ako ho Will doteraz poznal.

„Nech už majú za lubom čokoľvek, nesmieme im to dovoliť,“ povedala pani Burrowsová.

„Presne tak,“ odvetil stavec. „A kto ich zastaví, ak nie my?“ Obrátil sa k otvoreným dverám na pracovni. „Stihol si to.“

Keď sa zjavila postava v čiernom, Will a Chester pomysleli na najhoršie – že je to styx – a obaja zareagovali. No pani Burrowsová chytila syna za rameno, aby ho upokojila.

„Fíha!“ vydýchol Chester, keď s Willom spoznali muža s úplne holou hlavou a briadkou.

„Kto ich zastaví?“ zopakoval Drake otcove slová. „My, dofrasa.“

Elliottová sa rozbehla a objala ho, potom cúvla a na tvári mala veľký úsmev. Bol to záblesk starej Elliottovej – tej Elliottovej, ktorá Willovi a Chesterovi tak chýbala. „Teraz vyzeráš ako skutočný vzbúrelec,“ zasmiala sa. „A poriadne drsný chlapík.“

„Haha! Pozri sa na seba,“ odvetil a obdivoval jej šaty a účes. „Mladá dáma.“ Drake vošiel do miestnosti, pozdravil chlapcov, pani Burrowsovú a pána Rawlsa a potom zastal vedľa Parryho.

„Takže vás vpustil do svätyne.“ Drake prebehol očami po miestnosti a znovu sa im prihovoril: „Mám pre vás najnovšie správy. Tesne pred svitaním došlo k simultánnym útokom na televízne vysielateľce, internetové uzly a niekoľko hlavných telefónnych ústrední.“

„Preto sme v telke nič nechytily,“ uvedomil si Chester.

„Presne tak – je to sabotáž. Styxovia útočia na naše komunikačné a informačné uzly. A môžem vám povedať, že v Londýne je to fakt zlé. Ľudia sú vystrašení – vykupujú zásoby v obchodoch, ktoré už nedostávajú tovar. A všetky verejné služby sú prinajlepšom nepravidelné – na uliciach sa váľajú odpadky, školy sú zavreté a v nemocniciach zostal len minimálny počet zamestnancov. Dokonca sa vyskytli výpadky elektriny – minulý týždeň boli celé oblasti Londýna bez elektriny. Je to tam naozaj drsné. A šíria sa klebety, že je nezvestných niekoľko ministrov kabinetu.“

„To je sťatie ako z učebnice,“ poznamenal Parry. Will a Chester na seba pozreli, lebo obom zišlo na um, či hovorí o ich obľúbenej knihe o povstaniach od Franka Kitsona. Parry si priložil ruku k hrdlu.

„Odstránite tých, čo sú hore, teda hlavu, a ostatná časť krajiny, teda telo, sa nevie zorganizovať.“

„Ibaže teraz sa s najväčšou pravdepodobnosťou na krk znovu nasadí hlava,“ povedal Drake, „ale bude to styxská hlava.“

„Nechápem. Keď sa dejú takéto veci, nemôžeme ísť na políciu a povedať, kto je za tým?“ spýtal sa Chester.

„To by bolo veľmi rýchlo po nás,“ odpovedal mu Drake. „Problém je v tom, že nevieme, ku komu sa už dostali. Nevieme, komu môžeme dôverovať.“

Parry zopol ruky. „Ja viem,“ povedal. „Je načase zobudiť starých duchov.“

Drake pozrel na otca, akoby vedel, o čom hovorí, potom zdvihol prst, akoby si na niečo spomenul. „Keď už spomíname starých duchov, zabudol som na slušné spôsoby,“ povedal a vyšiel na chodbu. O sekundu sa vrátil s mužom, ktorý mal na hlave kapucňu. Všetci vedeli, aký je to pocit – Drake trval na tom, že si ich musia nasadiť, aby ich priviezol do otcovho sídla.

Muž mal ruky spútané plastovými putami a Drake ich prerezal nožom. Potom s dramatickým gestom zložil mužovi kapucňu.

Will a Elliottová sa prudko nadýchli.

„Plukovník!“ zvolala Elliottová – okamžite spoznala, kto to je, hoci bol oblečený v drahom, no nedobre padnúcom dvojradovom finančníckom saku.

„To je ten Novogermán, ktorý vám pomohol?“ spýtal sa Chester Willa. Ten však neodpovedal a nedôverčivo na muža hľadel. Hoci plukovník Bismarck zachránil jeho a Elliottovú z pazúrov styxov v jednom zo svojich vrtuľníkov, Will vedel, že plukovník sa teraz môže nachádzať na Povrchu len preto, lebo sa zúčastnil na útokoch v City.

Plukovník zažmurkal vo svetle, na ktoré nebol navyknutý, a vošiel do miestnosti. Obradne sa uklonil, zrazil opätky a podal ruku Elliottovej. „Je mi ctou, že vás zase vidím,“ povedal. Kývol na pozdrav Willovi, ktorý si s ním nepodal ruku a ďalej ho pozoroval s neskrývaným podozrením.

„Môže to byť pasca – styxská pasca,“ povedal Will. „Nemali ste ho sem priviesť. Ožiarili ho temným svetlom.“

Draka však plukovníkova prítomnosť očividne netrápila. „Áno, no hoci ho naprogramovali, zrejme ho vyslobodil úder do hlavy. Videl, čo styxovia robili jeho mužom – využívali ich na špinavú prácu –, a chce sa za to pomstiť.“

Plukovník Bismarck prikývol a Drake pokračoval: „Áno, máš pravdu, Will. Plukovník si uvedomuje, že by pre nás mohol predstavovať riziko. Súhlasil, že tu u nás zostane stále zamknutý.“ Drake pozrel na mapu na stene. „Najmä teraz, keď má predstavu, kde sme.“

Parry si so záujmom obzeral plukovníka. „*Willkommen*,“ povedal. Bolo jasné, že spoznal ďalšieho vojaka, ako je on sám.

„*Danke*,“ odvetil plukovník Bismarck.

„A ako si sa dostal k plukovníkovi?“ spýtal sa Parry syna.

„Niektorí nedávali pozor na núdzové číslo na môj tajný server.“ Drake sa usmial. „Našťastie, plukovník ho mal na kúsku papiera za opaskom a styxovia ho nenašli.“

„Dúfajme,“ hlesol Will.

Drake jeho poznámku ignoroval. „A plukovník nechal odkaz pre istú osobu v tejto miestnosti.“

Všetci na seba pobavene pozerali, kým sa neozvala Elliottová. Pod Willovým ostrým pohľadom zašomrala: „Dúfala som, že ho nikdy nebude musieť použiť. No mala som tušenie, že zakrátko sa aj so svojimi mužmi zjaví na povrchu.“

Will chcel niečo povedať, ale Drake ho predbehol. „Som rada, že si to spravila, Elliottová. Plukovník je pre nás kartou v rukáve do boja so styxmi. A momentálne nemáme ktovieaké karty.“

Poldruha kilometra odtiaľ Bartleby liezol na starý dub, stúpaj vyššie a vyššie a dlhými pazúrkami sa zachytával o kôru. Napokon sa vyšvihol do rázsochy, potom zamňaukal dole na Colly, ktorá tiež mraukla a okamžite začala liezť za ním. Keď pristála v rázsoche, Bartleby prešiel po konári prevísajúcom cez plot, čo sa vinulo okolo Parryho pozemkov. Ľudia pochopili, prečo je dôležité, aby sa ďaleko nezatúlali, no takýto zákaz nemal význam pre vyžly, ktoré túžili po čerstvom úlovku.

Odkedy ich vypustili na panstve, mohli v podstate robiť, čo chceli, a bavili sa naháňaním jarabíc, ktoré Parry choval špeciálne pre loveckú sezónu. Hlúpe vtáky ani netušili, čo sa deje, keď si ich vystrie-
li dve maximačky a vyjedli takmer celý krdel'. Keďže ich na panstve
zostalo už len málo, vyžlám ich prirodzený inštinkt kázal, aby šli loviť
inde.

Keď sa Bartleby dostal na vrch plota, zašiel ešte ďalej a konár sa ris-
kantne pod ich váhou prehol. Mykol širokou hlavou, naznačil Colly, že
by mala skočiť prvá. Keby sa vedela usmievať, tak by sa teraz usmiala.
Bartleby bol starostlivý partner – nechcel, aby sa poranila pri skoku
z priveľkej výšky, najmä nie v jej terajšom stave.

Bezpečne pristála, ale konár po jej skoku vystrelil dohora. Bartleby
musel skočiť ešte skôr, ako bol pripravený. Prudko zakrútil chvostom,
aby zmiernil pád, a napokon dopadol s nepekným zadunením. Colly
k nemu pribehla a láskavo sa ho dotkla lícom.

Bartleby trochu zakňučal a ako každý samec využil situáciu, aby od
partnerky vyžmýkal čo najviac súcitu. Teatrálne si oblizoval vankúšik
na prednej labe, kde ho poranil ostrý kameň. Po niekoľkých sekundách
mala Colly dosť a jemne ho štouchla do hlavy.

To stačilo – Bartleby sa sústredil na povinnosti. Pekne po poriadku:
najprv našiel vhodné miesto a postriekal ho hojným množstvom moču.
Keď označoval nové územie, ako sa sluší a patrí, vyrazil dopredu s ňufá-
kom pri zemi a spoliehal sa, že ďalšie jedlo nájde vďaka svojmu vysoko
vyvinutému čuchu.

To však nebolo jednoduché – boli na kraji hustého borovicového
lesa, ktorý sa tiahol po stráni, a v záľaha rozkladajúceho sa ihličia na
zemi sa mu ťažko hľadala stopa. To ho však nezastavilo. Vyžly doteraz
chytili len jedného srnca, ktorý sa dopustil osudnej chyby a urobil si
skratku cez Parryho panstvo, teraz v lese zazreli celé stádo, ako sa pasie
v lese. Vyžlám z pyskov kvapkali sliny pri predstave ďalšej chutnej zve-
riny. No pre Bartlebyho by bol najväčšou korisťou jeleň, ktorého počul
za súmraku, ako typickým ručaním komanduje svoj hárem.

Bartleby stúpал do kopca a pobiehal dozadu a dopredu, aby zachytil
stopu. Colly šla za ním, no zachovávala šesťmetrový odstup. Občas za-
stali a hľadali sa pomedzi kmene borovic.

Parry a Drake by boli hrdí na ich taktické schopnosti; mačky sa pohybovali tak, aby nič netušiacu obeť obkľúčili spredu aj zozadu. Jedna vyžla by sa vrhla vpred, obeť by spanikárila a vrútila by sa priamo do otvorenej papule druhej vyžly.

Kdesi zapískal vták a pri zvuku narážania krídel o vysoké konáre obidve vyžly pozreli hore. No potom, keď medzi stromy zašuchotal vietor, Bartleby uprel zrak na svah pred sebou. Prikrčil sa a vetril chvejúcim sa ňufákom. Colly sa podľa myknutia jeho uší dozvedela všetko, čo potrebovala vedieť.

Niečo zachytil.

Bartlebymu sa nadvihovali a klesali lopatky, ako postupoval dopredu a opatrne našľapoval.

Colly ho o chvíľu stratila z očí medzi stromami. No aj tak čakala – pri love je dôležitá trpezlivosť a presné načasovanie. Potom, keď usúdila, že Bartleby už zaujal pozíciu, vyrazila dopredu tak šikovne, že jej kroky zanikali vo zvuku vetra medzi konármi.

Začula tichý úder a znehybnela. Na zem spadla šiška. Ničoho sa nebolo treba báť, a tak znovu vyrazila.

Žiaľ, vyššie na svahu nebolo tak veľa stromov a neposkytovali jej veľký úkryt. A tak postupovala pomaly. Nechcela korisť vyplašiť príliš skoro – ak by sa korisť nerozbehla tam, kde čaká Bartleby, ale doľava alebo doprava, bolo by po love. Korisť by sa im vyšmykla. No potom vpred uvidela zoťatý strom. Prispôsobila smer, aby ju korisť na druhej strane nezbadala.

Colly sa pohybovala taká prikrčená, až sa jej hruď dotýkala lesnej zeme.

Zvláštne bolo, že si korisť podľa pachu nevedela jasne predstaviť. S Bartlebym boli zvyknutí na pach jelenieho moču a trusu, a hoci ho teraz cítila, nebol taký silný, ako čakala.

No možno je to jeleň samotár, nie celé stádo. Netrápila sa tým; jedno zviera im na dnešný večer poskytne dostatok mäsa.

Keď usúdila, že zašla dosť ďaleko, zaprela sa labami do zeme. Zasyčala a zavrčala, plnou rýchlosťou sa vrhla dopredu a robila pri tom čo najväčší hluk.

Limitátori nie sú ako pozemskí vojaci.

ŠPIRÁLA HRÔZY V PODZEMÍ

Keď pôsobia v nejakom prostredí, úplne sa s ním zžívajú – využívajú a jedia to, čo je okolo nich, a stávajú sa ním. Dvojica limitátorov páchla ako borovicový les, lebo sa v ňom celé týždne skrývala. Limitátori sa neživil len zajacmi a vtákmi, ktoré chytili, ale aj hubami a ďalšou hojne prítomnou flórou. V porovnaní s Hlbinami to bolo skutočné rýchle občerstvenie. Raz či dvakrát jedli surové mäso z jeleňa a jeho slabé stopy zachytil Bartleby.

Colly sa zo zeme odrazila s takou silou, aby preskočila zoťatý strom, keď tu zrazu uvidela niečo, čo sem nepatrilo.

Odras zo skla teleskopu. Bol pripevnený na trojnožke.

A spoza teleskopu sa vynorila limitátorova lebkovitá tvár.

O milisekundu neskôr uvidela záblesk čepele.

Varovne zamňaukala, ohla chrbát a prudkým pohybom nôh sa zúfalo pokúšala zmeniť trajektóriu.

Zoťatý strom bol pred ňou. Keby sa jej podarilo pristáť na ňom – a nie ho preskočiť –, mohla by sa od neho odraziť.

Limitátor čakal so zdvihnutou zbraňou.

Keď sa zaháňal rukou, že ju na ňu vrhne, začula Bartlebyho zachrípnuté vrčanie. Aby zachránil svoju partnerku, zaútočil. Stala sa z neho rozmazaná škvrna sivej kože a zhrčených svalov, vpálil limitátorovi priamo do chrbta a zaťal mu pazúry hlboko do krku.

No kosák už letel.

Ligotajúca sa čepeľ na jeden obrat zasiahla Colly do boku. Odrasila sa od nej, pár metrov letela, až sa napokon zabodla do stromu.

Bola to len povrchová rana, ale Colly aj tak zavyla od šoku.

Keď to Bartleby počul, premenil sa na tornádo chniapajúcich končatín. Obmotal sa limitátorovi okolo hlavy, zadnými nohami sa mu zaťal do tváre. Limitátor mal vlnený klobúk a Bartleby sa doň chystal zahryznúť, keď mu vtom druhý limitátor zaťal kosu do krku pri okraji lebky. Bola to šikvná a dobre mierená rana, čepeľ preťala miechu.

Bartlebymu sa z hrdla vydralo vysoko zavytie, ktoré sa skončilo takmer tak rýchlo, ako sa začalo.

Skončilo sa smrteľným chrčaním.

Veľká mačka bola mŕtva ešte skôr, ako dopadla na zem.

Colly vedela, čo to chrčanie znamená.

Bežala, až kým nenašla strom, po ktorom preliezli cez plot.
Bežala až do domu.

Parry sedel za kuchynským stolom a cez okuliare na čítanie pozeral do kuchárskej knihy s pokrčeným a ufúľaným obalom. „Podlievať každých...“ čítal, ale zmíkol, keď cez dvere vpálila Colly, vrhla sa pod stôl a vrazila mu do nôh. „Dofrasa! Tie prekliate mačiská si zase brúsia zuby na naše jedlo!“ zvolal a vyskočil.

Pani Burrowsová sklonila hlavu a zhlboka sa nadýchla. „Nie, o to teraz nejde,“ povedala rýchlo. Okamžite sa zvrtila od pracovnej dosky a z rúk sa jej prášila múka. „Vôbec nie,“ dodala a kvokla si k vyžle. „Je veľmi vystrašená.“

Utrela si ruky do zástery a jemne sa dotkla Colly, ktorá mala kožu celú od potu. „Čo sa stalo, moja?“ Zacítila na vyžle krv. „Prineste mi z kredenca čistú utierku,“ požiadala Parryho. Ten zdvihol obočie, ale poslúchol.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa pani Burrowsová mačky, ktorá si položila hlavu medzi laby. Ešte dychčala od behu domov.

„Nech sa páči,“ povedal Parry a podal pani Burrowsovej utierku. Začala mačke utierať pot a krv.

„Stalo sa niečo zlé,“ povedala pani Burrowsová, keď Colly zamrňčala a prevalila sa na bok.

Parry sa zamračil. „Prečo to hovoríte?“

„Viem to. Veľmi sa bojí a je zranená.“

„Veľmi?“ spýtal sa Parry a kľakol si. „Ukážte.“

„Nie je to vážne – len pár škrabancov a ranka na boku,“ povedala mu pani Burrowsová. „No niečo s ňou nie je v poriadku. Cítim to.“

„Čo také?“ spýtal sa Parry a díval sa, ako ďalej utiera zviera.

„Kde je Bartleby? Odkedy sa stretli, je z nich nerozlučná dvojica. Videli ste, že by niekedy neboli spolu?“

Parry pokrčil plecami. „Tieto zvery si prichádzajú a odchádzajú, kedy chcú. Možno sa druhý niekde zachytil, alebo mal nehodu.“ So syknutím sa postavil. „Poviem chlapcom, aby ho pohľadali.“ Na polceste z kuchyne zastal. „Azda ho videl Wilkie.“

ŠPIRÁLA HRÔZY V PODZEMÍ

Keď pani Burrowsová položila dľaň na Collino mierne predĺžené brucho a potom ju zdvihla, na mačacej hladkej koži zostal múkový odtlačok jej ruky.

V slepých očiach sa jej zjavilo pochopenie, potom sa zamračila. „Dúfam, že sa mu nič nestalo,“ povedala pani Burrowsová. „Dúfam, že práve teraz nie.“

Kapitola 4

Jedna z najpopulárnejších krčiem v Kolónii, U vreckára a pobealice, stála na priesečníku dvoch hlavných ciest. Keď okolo nej prešiel druhý strážnik, bola úplne opustená. Kedysi to bola živá taverna – miesto, kde sa Kolonisti stretávali po práci -, teraz však bola na dverách závoja a vládlo tu ticho.

O niekoľko ulíc ďalej zahol za roh a okamžite zastal. Táto oblasť patrila medzi chudobnejšie a nedobre osvetlené, a hoci predné dvere radoviek boli naširoko otvorené, vnútri bola úplná tma. To však druhého strážnika nezastavilo. Na kraji ulice stála päťdesiatčlenná čata uniformovaných Novogermánov. Čakali v jednom rade ako figuríny vo výklade, naširoko otvorenými očami hľadeli priamo pred seba.

Nikde nebolo vidieť styxov, ale druhý strážnik v diaľke rozoznával budovu Základne na styxskom pozemku. Z okien nízkej budovy vychádzali iskričky purpurového svetla, akoby sa vzdialené hviezdy ligotali v neznámom súhvezdí. Druhý strážnik pokrútil hlavou – ešte nikdy nevidel, že by sa temné svetlo používalo v takomto rozsahu.

O čosi neskôr prešiel cez krátky vstupný tunel, ktorý viedol do Severnej jaskyne. V diaľke boli chatrče a po obvoде osady žiarili svetelné gule na stojanoch. Severná jaskyňa bola poľnohospodárska oblasť, kde sa pestovala väčšina produktov Kolónie a donedávna bola najredšie osídlená zo všetkých jej jaskýň. Keď prišiel bližšie, videl, že postavili dokonca ďalšie chatrče, až sa ich počet zväčšil na minimálne niekoľko stoviek. Napriek veľkosti nového mestečka bolo vonku veľmi málo Kolonistov.

Druhý strážnik mal typický šiesty zmysel policajtov. Ak tu boli nejaké

výtržnosti, už sa skončili. Panovalo tu ticho. Kráčal ďalej a na čistine medzi novými chatrčami zbadal na zemi sedieť tretieho strážnika. Držal si hlavu.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa druhý strážnik, keď sa k nemu rýchlo priblížil.

„Len pár úderov,“ odvetil otrasene tretí strážnik. „Nič vážne.“

Keď muž zdvihol hlavu, druhý strážnik si všimol, že má na tvári krv. „Kto vám to spravil?“ spýtal sa.

Tretí strážnik ukázal na oblasť vedľa jednej z chatrčí. „Oni,“ povedal.

Druhý strážnik zbadal mŕtvolu, odopol si z opaska policajný lampáš a išiel to preskúmať.

Boli traja, ležali medzi hnijúcimi bochníkmi, ktoré boli rozdupané na sivú kašu. Neďaleko od tiel bol na boku prevrátený skladací stôl a v blate sa váľali karty. „Cresswell,“ hlesol druhý strážnik, keď najbližšiu mŕtvolu obrátil na chrbát. „Kováč. Strelili ho do krku.“

Tretí strážnik niečo zamrmlal. Hoci bol zranený, druhý strážnik ho ignoroval. Nemal naňho čas – tretí strážnik bol zadubenec, absolútne nevhodný na prácu policajta. V Rade guvernérovo mal strýka, ktorý mu zabezpečil povýšenie, a preto ho ostatní strážnici nemali v láske.

Druhý strážnik by ako prvý priznal, že nie je najväčší génius v Kolónii, ale ako vpravievala jeho sestra, vyznal sa – bol natoľko rozhladený a prebitý, že sa vedel pretĺcť. A na súčasnú hodnotu ho povýšili vďaka jeho odhodlanosti a za roky tvrdej driny.

Tretí strážnik znovu niečo šomral.

„Buďte chvíľu ticho,“ umlčal ho druhý strážnik a presunul sa k druhej mŕtvole. „Grayson... kamenár,“ povedal. Keď prevrátil telo, aby si mohol prezrieť strelnú ranu, mŕtvemu z rukáva vypadlo srdcové eso.

Tretí strážnik sa tackavo postavil a ukázal na poslednú mŕtvolu. „A Cresswellov bratranec Walsh,“ povedal.

„Áno, vidím. Ďalší presný zásah do krku,“ poznamenal druhý strážnik. Bol to naozaj Heraldo Walsh, svalnatý, územčistý muž s charakteristickým červeným šálom na krku. Druhý strážnik si šúchal bradu a pokúšal sa poskladať si udalosti. „Takže Cresswell a Grayson hrali karty... o tabak,“ povedal a hlavou ukázal na alobalové balíčky, čo ležali medzi rozhádzanými kartami. „Pohádali sa, pravdepodobne preto, lebo Gray-

son sa ho pokúsil podviešť, potom Walsh prišiel na pomoc svojmu bratrancovi.“

„Keď som ich prišiel od seba odtrhnúť, všetci traja sa do mňa pustili,“ povedal tretí strážnik. „Zhromaždil sa tu dav – myslel som, že ma zlynčujú.“

Druhý strážnik vydýchol pomedzi pery. „Dnes ľudia nemajú úctu k zákonu,“ povedal. Vedel, že ešte chýba jedna dôležitá časť skladačky. Myslel si, že pozná odpoveď, ale najskôr musel položiť otázku. „A kto vypálil tie...?“ Okamžite zmlkol, keď si uvedomil prítomnosť limitátora. Vojak sa pred ním zhmotnil s puškou na pleci ako duch. Samo osebe to nebolo prekvapenie; vedelo sa, že limitátorov poslali bojovať proti krádežiam na poliach hlbšie v jaskyni.

Limitátorova prítomnosť vysvetľovala, prečo boli muži zabíjajúci s takou výnimočnou presnosťou, no druhému strážnikovi stále nešlo do hlavy jedno úmrtie. Vedelo sa, že Heralda Walsha styxovia platili, aby špicľoval Kolonistov, a keď sa im to hodilo, aby rozdúchal nepokoje. Walsh mal ďaleko od vzorného občana – až do tejto chvíle viedol veselý život a ako agentovi styxov sa mu prepieklo oveľa viac než väčšine Kolonistov.

„Trvalo vám, kým ste sem prišli,“ zavrčal limitátor. Druhý strážnik sa chystal vysvetliť, že sem cestoval až zo Štvrte, keď vtom limitátor kopol Heralda Walsha do hlavy.

Druhý strážnik neprichádzal často do styku s limitátormi a naháňali mu hrôzu. Musel však niečo povedať, lebo potreboval všetky fakty do hlásenia.

„Hoci napadli policajta, nemajú zbrane. Bolo ich nutné zastreliť?“

Limitátor obrátil hlavu k druhému strážnikovi a uprel naňho ostrý pohľad. Jeho oči boli ako dva ohnivé body posadené hlboko v ošľahanej a zjazvenej tvári. Druhý strážnik bol skúsený policajt a videl už rôzne strašné veci, ale zachvel sa. Mal pocit, akoby sa díval cez dve okná do samého pekla.

„Máte sa starať o svojej veci,“ zavrčal limitátor. „Neboli ste tu.“

Druhý strážnik preglgol „áno“, potom odvrátil zrak od vojaka. Vedel, že by mal čušať, ale nervózne pokračoval: „Bude potrebné vyšetrovanie. Mŕtvolu preniesieme do...“

„Nijaké vyšetrovanie,“ povedal limitátor hlasom, čo znel ako vzdiale-

ný hrom, a zvieral dlhú pušku, akoby zvažoval, či ju znovu použije, ale tentoraz na druhého strážnika. „A mŕtvolu necháte tam, kde sú. Na výstrahu ostatným.“ V okamihu zmizol, prešmykol sa naspäť do tieňov.

„Nijaké vyšetrovanie,“ zašomral druhý strážnik. Takže styxovia už popravujú bez súdu. S tretím strážnikom na seba pozreli, ale nič nepovedali, lebo im neprináležalo sponchybňovať styxov.

„Strašné,“ vzdychol druhý strážnik, keď pomaly kráčal pomedzi telá stuhnuté v posmrtnnej polohe. Deti ich ráno uvidia pokryté sliziacimi – teda ak ich cez noc neroztrhajú túlavé vyžly.

Druhý strážnik poslal tretieho strážnika domov, aby sa zotavil, potom strávil niekoľko hodín na pochôdzke medzi chatrčami. Po incidente boli všetci zalezení, ale spoza zavretých dvier zachytil ženský plač a hrmenie nahnevanej, nespokojných hlasov. Z tých niekoľkých chatrčí, kde boli otvorené dvere, naňho rozhorčene blýskali oči.

Druhého strážnika napokon vystriedal kolega a on sa s ubolenými nohami od toľkého chodenia vrátil domov. Potichu vošiel, aby nikoho nezobudil, no z kuchyne začul zvuky.

„Ahoj, mama,“ povedal, keď vošiel do zaparenej miestnosti. Prekvapilo ho, že je hore.

Starena sa prudko zvrtila od sporáka. „Ahoj, synak,“ povedala. „Musíš byť unavený. Choď si vystrieť nohy ku kozubu. S Elizou sme už večerali, ale odložila som ti. Tanier si môžeš položiť na kolená.“

V obývačke sa druhý strážnik vďačne posadil do kresla. Unavene pozrel na Willov rýľ, ktorý spočíval na čestnom mieste na príborníku. Keď ho objavili v izbe, jeho mama a sestra ho náročky nechali vystavený ako pripomienku, takmer ako varovanie, po epizóde s pani Burrowsovou. No malo to presne opačný účinok – pohľad naň ho upokojoval. Pripomínal mu Celiu.

„Nech sa páči, miláčik,“ povedala jeho mama a položila druhému strážnikovi na kolená táčnu s veľkou misou. Bol vyhladovaný, tak schmatol lyžicu a začal do seba s mľaskaním hádzať jedlo – takéto otrasné spôsoby prevládali po celej Kolónii.

Kým sa napchával, jeho mama tárala dve na tri. „Nemohla som tomu uveriť, keď styxovia prišli do tridsaťtrojky a vystažovali Smithovcov. Bol to smutný pohľad. Pani Smithová si pod pazuchou niesla šaty – aj

niektoré z tých, čo som jej ušila. Jej dcéra narobila pekný cirkus. Jačala a rumádzgala – mal si ju počuť. No pán Smith len šiel, kam ho ťahali, kráčal so sklonenou hlavou, akoby ho viedli na šibenicu. Bol to smutný pohľad. Určite to bolo strašné aj na Severe.“ Zdvihla ruku, akoby to už nemohla počúvať, potom zvedavo pozrela na syna, aby jej o tom porozprával.

Keď nič nevravel, pokračovala: „Ani by som ti nezazlievala, keby si bol ušiel hore s tou Pozemšťankou. Styxovia na nás teraz kašlú. Nie je to nič pre mladého človeka, hoci vy dvaja s Elizou už dávno nie ste malé deti.“

Druhý strážnik prestal prežúvať, ruka s lyžicou zastala pred ústami. Stará pani takto o Kolónii a o stykoch nerozprávala. Patrila medzi piliere spoločnosti a nestrpela ani krivé slovo na nijakého predstaviteľa moci.

„Mama!“ zvolal druhý strážnik. „To nemyslíš vážne.“

Sklonila hlavu. Po spánku sa neučesala a rednúce sivé vlasy pripomínali vtáčie hniezdo. „Žiaľ, myslím,“ zašepkala zničene. „Myslím. Podľa mňa sme tu skončili.“

„Tomu sama neveríš.“ Druhý strážnik to povedal karhavým tónom, hoci mal plné ústa. Uvedomil si, že mu omáčka kvapká na modrú tuniku, a nadvihol sa, aby kvapka pristála na tácní. „Je to chutné,“ pochválil mamu, aby jej zlepšil nápadu. „Prekonala si sa.“ Zamračil sa. „Cez týždeň však normálne nemávame potkany.“

Pomiešal vodnatú omáčku. Na hladinu niečo vyplávalo.

Hoci pri varení všetko zosivelo, chrtovo malé oko malo stále ružovkastý odtieň.

Spustil lyžicu do misy.

„Nie!“

Matka vyskočila zo stoličky a drobčila k dverám. „Časy sú ťažké. Nemáme dosť jedla na...“

„Ty stará bosorka!“ zvolal druhý strážnik a hodil táčnu cez celú izbu. „Ty si to spravila! Uvarila si môjho psa!“

„Počul som, že môj otec ťa posadil za volant, tak čo keby si sa toho chopil?“ Drake hodil Willovi kľúče. „A choď pomaly, lebo vám chcem cestou podať informácie,“ povedal a ukázal na cestu, čo viedla do lesa.

V aute pokračoval. „Predstavím vás starým priateľom. Nie sú navyknutí, že sa okolo nich motajú ľudia, takže k nim musíte pristupovať opatrne.“

„Prečo? Kto sú to?“ spýtal sa zo zadného sedadla Chester.

„Sú tu na panstve, lebo nemali kam ísť. Všetci v minulosti spolupracovali s Parrym – ešte v Malajzii. Mnohí z nich sú... ako to mám povedať...?“ Drake si prešiel rukou po oholenej lebke a hľadal slová. „... unavení z boja. A niektorým bola zverená príliš veľká zodpovednosť, takže sa nemohli vrátiť medzi ľudí. A tak sa Parry dohodol s úradmi, že im tu poskytne domov.“

Chlapci sa nad tým zamysleli, potom sa ozval Will: „Takže sú nebezpeční?“

„Potenciálne áno. Títo ľudia chránili vlast' spôsobmi, aké si ani nevieťe predstaviť. Boli na temnej strane – odtiaľ sa človek nevráti nedotknutý.“

Keď Will zbadal bránu s nápisom *Nebezpečná zóna*, Drake mu povedal, aby zastal. Zabrzdil Land Rover a vypol motor. Drake nevystúpil, tak aj chlapci zostali sedieť.

„Ako dobre poznáte tých ľudí?“ spýtal sa Will.

„Boli tu, keď som vyrastal. Moja mama zomrela mladá a pomáhali Parrymu starať sa o mňa, keďže často cestoval do zahraničia. Akoby patrili do rodiny.“ Drake sa usmial. „Kopa veľmi zvláštnych, ale neuvěřiteľne zaujímavých strýkov.“

„A prečo sa s nimi máme stretnúť my?“ spýtal sa Chester. „Prečo nie môj otec a pani Burrowsová?“

Drake sa obrátil na sedadle, aby sa mohol rozprávať naraz s Willom aj Chesterom. „Však ani netušíte, ako ste sa zmenili?“

„Ako to myslíte?“ povedal Will a pozrel na Chestera.

„Keď som vás prvý raz zobral pod patronát v Hlbinách, boli ste dve deti, ktoré netušia, čo robia. No teraz to viete.“ Drake nechal slová doznieť a až po chvíli dodal: „Viem, že to nemáte ľahké, keď vám dýchajú na krk styxovia.“

„Je to tak,“ prikývol Chester.

„Vidieť to,“ pokračoval Drake. „Títo ľudia to vo vás uvidia. Aj oni to zažili. Chcem od nich len to, aby si uvedomili, že hrozba je skutočná, a musím ich presvedčiť, aby sa k nám pripojili... Potrebujem, aby boli s nami, inak nemáme šancu poraziť styxov.“

Keď vystúpili z auta, Drake sa k nim obrátil. „Skontrolujte si, či pri sebe nemáte nejakú elektroniku. Nič, kde je elektrický prúd. Napríklad baterku.“

Will a Chester si prezreli vrecká, potom si Will spomenul na digitálne hodinky. „Len toto, ale majú malú baté...“

„To je fuk. Daj ich dole,“ prerušil ho Drake. „Ak ťa neočakáva, nič také k nemu nesmieš nosiť.“

„Kto to neočakáva?“ vyzvedal sa Chester, ktorý mal už nervy na prasknutie.

„Najprv sa stretne s kapitánom Sweeneyom. Je známy pod meno Sparks, ale tak by ste ho nemali volať – aspoň spočiatku nie.“

Will si odopol hodinky a nechal ich v aute na sedadle. Potom Drake otvoril bránu a vydal sa po chodníku – po tom istom Chester a Will pred pár dňami bežali smerom k lesu.

„Tadiaľto,“ nasmeroval ich Drake, keď Will uvidel strechu pokrytú machom, ktorú si predtým nevšimol. Drake zišiel z chodníka a začal schádzať zo svahu. Zamieril do čohosi, čo vyzeralo ako nepreniknuteľné papradie, ale uprostred bol úzky chodník, po ktorom sa dostali k domcu na dne malej priehlbiny.

Nezdalo sa, že by v spustnutej budove niekto býval. Hoci predné okná zostali celé, sklo bolo matné od rias.

„Držte sa za mnou a bude lepšie, keď nebudete hovoriť. Ak sa vás na niečo spýta, hovorte potichu... myslím naozaj potichu,“ povedal Drake. Raz zaklopal na dvere – tak jemne, až to takmer nebolo počuť – a otvoril ich na hrdzavých pántoch.

Drake vošiel do tmy, Will a Chester sa za ním šuchtali, akoby sa čudovali, do čoho sa to zaplietli. Jediný zvuk v miestnosti vydávali ich topánky na holej kamennej dlážke a vo vzduchu bolo cítiť pleseň a vlhkosť. Chlapci nič nevideli a držali sa pri Drakovi, potom Will pocítil na ramene tlak Drakovej ruky a pochopil to ako signál, že má zastať.

„Ahoj, Sparks,“ vyslovil potichu Drake. „Dúfam, že neprichádzame nevhod.“

„Očakával som vás. Tvoj otec vravel, že sa zastavíte,“ ozval sa z opačného rohu miestnosti nevrlý hlas. Will a Chester počúvali, ako sa Drake blíži k hlasu, no hoci napínali oči, nevedeli rozoznať, kto je v šere. Zablýsol sa plameň zápalky a cez uhlíkové tiene sa slabo šírilo svetlo z olejovej lampy.

Za Drakovými obrysami bolo ledva vidieť ďalšiu postavu. Hoci vo svetle syčiacej lampy sa to ťažko rozoznávalo, neznámy bol o dobrých pätnásť centimetrov vyšší od Draka a urastený ako medveď. „Dávno sme sa nevideli,“ dodal drsným hlasom, no bolo v ňom cítiť náklonnosť.

„Veru dávno,“ prisvedčil Drake.

„Obdivoch si priviedol so sebou. Predpokladám, že chceš, aby som vyšiel von a poriadne sa s nimi zoznámil.“

Drake vyviedol Willa a Chestera rovnakou cestou von. Muž vyšiel na denné svetlo zdráhavo ako príznak. Hoci tvár vôbec nemal čistú, chlapci videli, že okolo oboch očí má sústredné kruhy, akoby mal niečo pod kožou. Kruhy boli takmer čierne a mali skoro odzbrojujúci účinok – pripomínali tvár vyzdobenú domorodými znakmi na nejaký kmeňový rituál.

Will si pri pohľade naňho nevdojak spomenul na strýka Tama, ktorý mal tiež mohutnú postavu. No Sweeney vyzeral, že by strýka Tama bez problémov premohol. Mal široké plecia a zápästia, ktoré trčali z vlneného vojenského svetra, boli hrubé a svalnaté.

Ďalej mal oblečené ufúľané voľné maskáče a na hlave vojenskú ušianku so spustenými chlopňami. Keď si ju zložil z hlavy, od futra sa odrážalo svetlo, akoby tam bola všitá kovová fólia.

„Už je to lepšie?“ spýtal sa Drake.

„Veľmi nie,“ zašomral Sweeney.

Keď bol Sweeney bez čiapky, Will videl, že aj na čele má jemné mriežky vypuklých čiarok. Will nevedel zo Sweeneyho zvláštnej tváre poriadne odhadnúť vek, no podľa rednúcich sivých vlasov odhadoval, že má aspoň šesťdesiat rokov.

Sweeney prižmúril podivné oči a poobzeral si Willa a Chestera. „Povedal vám o mne niečo?“ spýtal sa a ukázal prstom smerom k Drakovi.

Chlapci mlčky pokrútili hlavami.

„Myslel som si,“ povedal, potom si odkašlal. „Pred štyridsiatimi rokmi som bol vo vojenskom námorníctve, presnejšie v SBS. No v rodine máme silnú krátkozrakosť a zhoršoval sa mi zrak. Tak som si mohol vybrať – buď ma prepustia zo zdravotných dôvodov, alebo budem do konca služby presúvať po stole papiere. Vtedy sa v kasárňach objavil vedátor z vojenského výskumu a chcel sa so mnou stretnúť. Akoby mi ponúkol zázrak: sľúbil mi, že mi dá do poriadku zrak, aby som sa mohol vrátiť do aktívnej služby. Armáda bola môj život a nevedel som si predstaviť, že budem robiť niečo iné, a tak som sa chopil príležitosti. No viete, ako sa hovorí...“

„Dobrovoľníci dopadnú najhoršie,“ povedal Drake s úsmevom.

„Presne tak. Šlo o zvýšenie vnímavosti pre vojenské účely.“ Sweeney dvoma prstami opísal okolo očí číslo osem, akoby si udeľoval požehnanie. „Vidíte, chirurgicky mi do sietnice a do uší zabudovali nejaké vecičky, potom mi v hlave zvýšili vodivosť a synapsy, a tak mi zrak a sluch zlepšili nad bežnú ľudskú úroveň. Ako vedľajší účinok sa mi zrýchlil aj reakčný čas.“ Nervózne si odkašlal. „Bol som tretí vojak, ktorého chirurgovia dostali do papáč, a kým na mňa prišiel rad, chvalabohu, sa trochu zacvičili. No naozaj len trochu. Ostatné pokusné králiky nemali také šťastie – jeden zomrel na operačnom stole a druhý ochrnul od krku nadol.“

Will a Chester mlčali, ako im Drake prikázal. S bázňou hľadeli na Sweeneyho. „Takže... som fest rýchly a vidím a počujem veci, ktoré vy nevidíte a nepočujete,“ povedal Sweeney, potom pozrel na čiapku, ktorú držal v rukách.

„To je super užitočné pri nočných operáciách a hlboko v džungli,“ vysvetlil Drake.

„Áno, tak ma využívali – tri desaťročia som striehol v tme,“ Sweeney zdvihol hlavu a prikývol. „Všetko je zosilnené... zväčšené... a ak na to nie som pripravený, hlasné zvuky sú pre mňa neznesiteľné.“ Zamračil sa, mriežka na čele vytvorila sled veľčok. „No napokon vás dostane to, že nemáte vypínač. Nevedeli si predstaviť každodenné dvadsaťštyrihodinové preťaženie. Človeku z toho môže ľahko preskočiť.“

Neurčito ukázal smerom k lesu a naklonil hlavu na bok. „Teraz počujem, ako pod kôrou stromov vrtajú chrobáky. Ako keby tam pracovali

zbíjačky.“ Obrátil sa smerom, odkiaľ prišiel Drake s chlapcami. „A to auto, ktoré ste nechali pred bránou... Počujem, ako chladne motor. Akoby tam vybuchovali ľadovce.“ Sweeney si zdvihol ruky k spánkom, no nedotkol sa ich. „A nedá sa to zastaviť.“

„Naozaj to všetko počujete?“ spýtal sa potichu Will.

„Jasné. A čo sa týka očí, znesiem slnečné svetlo, ale len krátko.“

„Aj ja,“ zašepkal Will.

Sweeney naňho nechápavo pozrel, potom pokračoval. „No najväčšia nevýhoda je, že všetko, čo má v sebe elektrický prúd, ma vyhodí z konceptu. Preto tu musím žiť úplne bez elektriny. Tú trochu svetla, čo potrebujem, mi dodá petrolejka a varím si na dreve. Niekedy mám pocit, akoby som sa vrátil do stredoveku.“

„A neskušajte sa so Sparksom hrať na schovávačku – bez problémov vyhrá,“ poradil im s úsmevom Drake, aby trochu nadľahčil atmosféru. „Nájde vás už podľa dýchania.“

„Nebojte sa, občas vás nechám vyhrať.“ Sweeney sa ticho, dunivo zasmial, potom obrovskou rukou chytil Draka okolo pliec a tak silno ho stisol, až mu nohy vyleteli do vzduchu. Potom Draka pustil a nahol sa k chlapcom. „Musíme sa porozprávať,“ povedal a pozrel podivnými očami ich smerom. „Tešilo ma, chlapci.“

„Počkajte ma v aute,“ povedal Drake a chlapci sa vybrali hore svahom a nechali Draka osamote so Sweeneym.

Keď Drake prišiel k autu, tentoraz mal šoférovať Chester. Len čo zašli dosť ďaleko a Will mal pocit, že Sweeney ich už nemôže začuť, spýtal sa: „Nedajú sa mu tie veci z hlavy vybrať, aby bol zase normálny?“

„Možno, ale nechcel, aby sa mu druhý raz babrali v mozgu. Keby mu po toľkom čase povytáhovali z hlavy všetky drôty, mohlo by to spôsobiť problémy,“ odvetil Drake a pozrel cez plece na Willa. „Sparks je veľmi citlivý a občas sa správa čudne. No bol by pre nás veľmi užitočný, ak sa mi ho podarí presvedčiť, aby zase išiel do akcie.“

Will urobil grimasu. „Len ak bude na našej strane.“

Drake prikývol. „Viem, ako to myslíš. V istom zmysle je podobný ako tvoja mama – keď budú obidvaja v našom tíme, získame duo výkonné ako styxský radar. A veľmi sa nám to zíde, vzhľadom na tom, s kým sa teraz stretieme.“

„Kto je to?“ spýtal sa Will.

„Profesor Danforth,“ odvetil Drake. „Venoval sa elektronike v oblastiach ako nízkoúrovňové radary a poistky pre atómové zbrane. Teraz sa už len tak poneviera doma... teda v istom zmysle. Profesor je najmúdrejší človek, akého poznám – je to doslova génius.“ Drake ukázal na poslednú budovu v rade. „Tu zastaň.“

Land Rover zabrzdil a Will pozrel na vyčáčkany domec, kde pri dverách a oknách viseli košíčky s červenými a žltými prvosienkami.

„Mali by sme zase niečo vedieť, skôr ako ho stretneme?“ spýtal sa Chester, keď vystúpili z auta a zamierili k domcu.

„Nič zvláštne – je neškodný, len nemá rád, keď sa ho niekto dotkne. Bojí sa, že sa nakazí,“ odvetil Drake, zastal pred dverami a položil dľaň na sklený štvorec vsadený v dreve. Ozval sa rachot, západky sa stiahli a dvere sa otvorili.

Keď vošli do vysvieteného domca, chlapcov hneď prekvapil kontrast so Sweeneyho brlohom. Vnútri bolo teplo a sucho, steny mali tmavožltý odtieň a viseli na nich malebné akvarely s krajinkami. Ďalšie obrazy boli umiestnené na kozubovej rímse a nábytok v jurajovskom štýle bol taký navoskovaný, až sa ligotal.

Z kresla vstal muž. Mal hrubé okuliare a oblečený bol v elegantnej červenohnedej veste a bledohnedých nohaviciach. Pracoval na niečom pri svetle z okna a odložil to na stôl vedľa kresla. Mal vtáčie pohyby a zvesené plecia. Pripomínal im nejakého staručkého strýčka.

Keď zastal pred Drakom, ten sa nad ním týčil ako obor. „Aj po toľkých rokoch váš skener dlane bezchybne funguje,“ povedal Drake, zdvihol ruku a rozťahol prsty, akoby to bol nejaký tajný pozdrav. „A moje odtlačky ste si nechali v systéme.“

„Samozrejme – na rozdiel od tvojho otca som neveril, že ťa postihlo nešťastie. Vedel som, že jedného dňa sa k nám vrátiš,“ povedal Danforth. So smiechom dodal: „Diabol sa o svojich vie postarať.“ Odtrhol pohľad od Draka. „A toto sú chlapci, ktorých spomínal... Parry, nie diabol – hoci niekedy si kladiem otázku, či nejde o tú istú osobu.“

Cez hrubé okuliare sa zadíval na Willa. „Albinizmus... takže ty si Will Burrows... áno...“ Profesor uprel pohľad do prázdna a odrecitoval: „*Jeho hlava a vlasy boli biele ako biela vlna, ako sneh, a jeho oči ako plameň ohňa.*“

Potom sa znovu sústredne zadíval na Willa. „Albinizmus... alebo achromia, achromázia alebo achromatóza. Vyskytuje sa v jednom prípade zo sedemnásttisíc, recesívne dedičné genetické ochorenie,“ povedal a slová sa z neho rinuli v neprerušovanom prúde.

„Ehm... dobrý deň,“ zakoktal Will, keď profesor konečne zmlkol. Takáto pozornosť starého pána zaskočila. Will automaticky podal profesorovi ruku, ten však cúvol a zašomral čosi, čo znelo ako: „Vajíčko... rozbiješ mi vajíčko.“ Nahlas si odkašlal a pozrel na Chestera. „A ty si Rawls. Dobre, dobre.“

Will sa hneval sám na seba, lebo zabudol na Drakovo upozornenie, že profesor nemá rád telesný kontakt, a sústredil sa na predmet, na ktorom profesor pracoval, keď vošli. Na vankúšiku s rozmermi asi dvadsaťpäť štvorcových centimetrov ležala čipka a po bokoch z nej viseli na nitkách paličky. Bolo to nedokončené, no bolo vidieť, že Danforth vyšil zložité a detailné geometrické vzorce.

„Viem, že paličkovanie je staromódne, ale pomáha mi pri mentálnych procesoch,“ vysvetľoval Danforth, keď si všimol Willov záujem. „Zistil som, že uvažovanie je väčšinou mimovoľná aktivita.“

Keď Will prikývol, Danforth pozrel na Draka. „Tohto hochštaplera som naučil všetko, čo vie. Vysvetľoval som mu základy elektroniky, keď si ešte nevedel zaviazať šnúrky na topánkach. Prijal som ho za učňa.“

„Ako Merlin,“ dodal Drake s láskavým úsmevom. „Ako by som na to mohol zabudnúť – keď som mal tri alebo štyri roky, začali sme s elektródovou vysielaczkou, potom sme rýchlo prešli na robotiku a vybuchujúce trúdy.“

„Vybuchujúce trúdy?“ spýtal sa Chester.

„Diaľkovo ovládané lietadlá, ktoré nesú podomácky vyrobené výbušniny,“ odvetil Drake. „Parry nám zakázal skúšobné lety na panstve, keď jedno lietadlo narazilo do skleníka a takmer starému Wilkiemu odrazilo hlavu.“

Profesor sa nervózne mrvil, akoby ho to celé začínalo nudiť. „Takže, dostal som od teba balík s komponentmi a nákresmi. Musím povedať, že je to fascinujúce.“ Zložil si okuliare a začal si ich s posadnutou dôkladnosťou leštiť. Pri pohľade na toto gesto Will takmer zadržal dych – uvedomil si, že Danforth v mnohom pripomína doktora Burrowsa, Willov-

ho nebohého otca. Túto podobnosť si všimol aj Chester. Zachytil Willov pohľad a nebadane prikývol.

Danforth sa rozbehol, akoby sa pustil do prednášky: „Styxovia, ktorých veda sa rozvíja paralelne s našou, vymysleli naozaj prelomové technológie. O to, čo dosiahli v podzvukovej oblasti a v ovládaní myslenia, sa americká armáda pokúšala v šesťdesiatych rokoch. A môžem vám povedať, že Američania by dobre zaplatili, keby...“

„No dostali ste sa niekam s temným svetlom?“ prerušil ho Dark.

„Či som sa niekam dostal?“ povedal profesor, akoby ho Drakova otázka urazila. „Čo si myslíš? Podľ sem.“ Zvláštnym krokom sa presunul k zadnej strane miestnosti, kde bola knižnica a podobne ako predtým Drake pred vchodovými dverami položil dľaň na čosi, čo vyzeralo ako obyčajné zrkadlo. Stredná časť knižnice cvakla, otvorila sa a ukázala sa skrytá miestnosť.

„Prisahám, že to je Dexterovo laboratórium,“ zašepkal Chester neúctivo Willovi, keď vchádzali za Danforthom do miestnosti, ktorá bola odhora až nadol plná elektronických prístrojov. Na rôznych jednotkách blikali v odlišných sekvenciách sústavy svetielok.

Očividne sa tu však nemali zastaviť, lebo profesor pokračoval k dreveným schodom v rohu, a keď po nich Will a Chester vyšli, ocitli sa v podkroví. Podkrovie meralo asi tridsať metrov od jedného konca k druhému, zrejme sa tiahlo nad celým radom domcov. Aj tu boli prístroje, hoci väčšinu z nich chránili pred prachom plachty. Na samom konci podkrovia za laboratórnymi stolmi bola k dlážke pribitá kovová stolička. Keď k nej Danforth došiel, posunul k nim stolík na kolieskach, na ktorom bolo mnoho prístrojov.

Profesor zapol vypínač, na kruhovom displeji poskakovala zelená čiara a napokon sa ustálila na zvlnenej sínusoide. Potom zdvihol akési zariadenie, ktoré sa pripínalo na hlavu. Obsahovalo dve klapky na zakrytie očí a s prístrojom na vozíku ho spájalo množstvo drôtov.

„Či som sa niekam dostal?“ zopakoval znovu podráždene Danforth a zamával zariadením pred Drakom. „Samozrejme, že áno. Tu je to, o čo si žiadal – protilátka, ktorá účinkuje na temné svetlo.“ Zapol spínač na zadnej časti zariadenia a klapky na oči zažiarili intenzívnym purpurovým odtieňom. Keď sa Danforth obrátil so zariadením v rukách, Will

zazrel fialové svetlo. Pocítil šteklenie za očami, potom rýchly nárast tlaku, akoby sa mu niečo pokúšalo vytiahnuť obidve očné gule.

Nevdojak vydýchol a zapotácal sa. Zachytil len zlomok svetla, no mal pocit, akoby mu do lebky prenikla pichľavá guľa nabitá energiou. „Nie,“ hlesol a zmietal sa v nepríjemných spomienkach na temné svetlo, ktorému ho styxovia podrobovali, keď ich s Chesterom väznili.

Keď sa Will spamätal, zistil, že Drake ho pozoruje. „Aj na teba to účinkovalo?“ spýtal sa Drake.

Kým Will preglgol „áno“, Danforth zatrilkoval. „Dobre, dobre. Je to oveľa silnejšie ako pokusy styxov,“ povedal natešene.

Drake si zacláňal oči pred žiariacimi klapkami a obrátil sa k Danforthovi. „Takže hovoríte, že tento prístroj očistí každého, koho ožiarilo temné svetlo?“

„Teoreticky áno,“ odvetil Danforth a vypol prístroj. „Pomocné senzory snímajú normalizovanú mozgovú alfa aktivitu subjektu,“ povedal a pozrel na zelenú vlnu, čo prúdila na malej obrazovke. „Potom spustím spätnú slučku a vymažem všetko, čo je tam navyše – všetko, čo mohli pridať styxovia.“

„Ste si istý, že to funguje?“ spýtal sa Drake. „Bez nežiaducich vedľajších účinkov? Bez straty pamäti alebo nejakého mentálneho poškodenia?“

Profesor netrpezlivo vzdychol. „Áno, podľa mojich výpočtov to bude fungovať. A kedy som sa zmýlil?“

„Asi je len jeden spôsob, ako to zistíme,“ rozhodol sa na mieste Drake. Vyzliekol si bundu, zhodil ju na dlážku a okamžite sa posadil na stoličku. „Poďme na to.“

Will a Chester boli v šoku. „Drake, naozaj si myslíte, že je to taký dobrý...?“ začal Chester.

Drake ho prerušil. „Ako inak zistíme, či to funguje? Asi ťažko to môžeme odskúšať na králikovi.“

„Na Bartlebym však áno,“ navrhol Will. „Aj jeho ožiarilo temné svetlo.“

Danforth nemal náladu na takéto námietky. Opatrne podal zariadenie Chesterovi, lebo sa k nemu nechcel dostať príliš blízko, a ukázal bradou na Draka. „Nasaď mu to. Senzory musia byť dobre upevnené na spánkoch, inak snímanie nebude spoľahlivé,“ rozkázal.

„Dobre,“ prisvedčil Chester voľky-nevoľky. Nasadil Drakovi zariadenie na hlavu a Danforth si upravil ovládače na prístrojoch.

„Pomôžeš mu?“ štekol profesor na Willa. „Pripútaj ho. Nech je poriadne zapnutý.“

Will s prázdny výrazom pozrel na Chestera, potom urobil, čo od neho profesor chcel, a rôznymi pásmi dôkladne Drakovi pripútal ruky a nohy k stoličke.

Nastal okamih ticha, keď profesor dokončoval nastavovanie prístroja. Willa znovu prekvapilo, ako vedec veľmi pripomína jeho nebohého otca – akoby ho ani v najmenšom netrápilo, že na stoličke sedí človek, ktorému sa môže niečo stať, ak pokus nevyjde. Danforth navyše Draka poznal už ako malého chlapca a očividne predurčil časť jeho života. Drakova špecializácia na optoelektroniku a štúdium na univerzite určite vychádzali z Danforthovho vplyvu, a profesora napriek tomu zaujímalo len to, či jeho prístroj funguje. Doktor Burrows bol rovnaký, pre poznanie a objavy obetoval všetko a všetkých.

„Štart,“ vyhlásil Danforth a zapol spínač. Niekoľko sekúnd sa nič nedialo. Drake nehybne sedel na stoličke, oči mal zakryté klapkami.

Will bol taký nahnevaný, že by najradšej Danforthovi jednu vrazil. Chcel zastaviť pokus a vyslobodiť Draka zo stoličky, no potom profesor prehovoril.

„Zosnímal som normalizované hodnoty,“ vyhlásil. „Teraz príde očista.“ Stlačil gombík.

Drake sa niekoľkokrát šklbol. Potom zreval z plných pľúc, telo sa mu napínalo na stoličke a svaly mu zvierali také kľče, až Will čakal, že roztrhne pásy na zápästiach a členkoch.

V celom podkroví rezonovalo bzučanie prístrojov. Cez okraje klapiek unikalo trochu purpurového svetla a Will sa nedokázal dívať Drakovi priamo do tváre.

Chester zamrmlal: „No nie,“ keď videl, ako Drakovi steká po tvári pot a zmáča mu košeľu.

„Vidieť, že mal vysoký stupeň ožiarenia,“ poznamenal Danforth sucho, akoby hovoril o počasí. „Zvýšim amplitúdu, aby sa očista dokončila.“ Pokrútil ciferníkom.

Drake mal otvorené ústa, ale už z nich nevychádzali nijaké zvuky,

nijaké výkriky. Šľachy na krku a zápästiach mal také natiahnuté, až sa zdalo, že každú chvíľu prerazia cez kožu. Potom začal mrmlať.

„Preboha, počúvajte... to je styxský jazyk!“ zvolal Chester. „Rozpráva po styxsky!“

Will šokovane počúval, ako sa Drakove pery pohybujú a z hrdla mu vychádzajú čudné zvuky pripomínajúce trhanie suchého papiera. Bolo veľmi zvláštne počuť nestyxa hovoriť ich jazykom. „Mali by sme nahrávať...“

„Nahrávame,“ prerušil ho Danforth a ukázal na strop presne nad stoličkou, kde bola zrkadlová kupola.

„Elliottová môže preložiť, čo hovoril,“ navrhol Chester, a vtom profesor dramaticky mávol rukou.

„To by malo stačiť,“ vyhlásil.

Vypol spínač. Bzukot stíchol, purpurové svetlo v klapkách pohaslo a Drake sa zvalil dopredu.

„Všetko mu daj dole,“ prikázal Danforth Chesterovi a ten rýchlo zložil z Draka zariadenie a senzory.

Will odopol pásy, ktoré Draka držali na stoličke, potom vstal. „Drake? Haló?“ zvolal znepokojene a potriasol ho za rameno. „Si v poriadku?“

Drake sa nepohol, len hlava mu klesla na hrud'. Akoby tvrdo spal. „Čo teraz?“ spýtal sa Will a cúvol.

„Daj mu facku,“ odvetil profesor a hnetol si ruky, akoby sa mu hnušila predstava, že by to mal spraviť sám.

„Naozaj?“ spýtal sa Chester.

„Áno,“ prikývol Danforth. „Daj mu facku.“

„Dobre.“ Chester nadvihol Drakovi hlavu, potom mu jednu strelil.

Danforth zasyčal: „Poriadne, chlapče. Silnejšie.“

No Chester sa už nemusel namáhať, lebo Drake zdvihol hlavu. „Zobudil sa,“ povedal Chester vďačne.

„Koľko?“ spýtal sa profesor a strčil Drakovi pred oči tri prsty. „Koľko ich vidíš?“

„Štyri a dvadsať drozdov,“ odvetil Drake opito a zaškúľil cez pootvorené oči.

„Ešte mu daj facku,“ povedal Danforth.

Chester preglgol a zahnal sa, ale Drake mu zachytil ruku, skôr ako zasiahla tvár.

„Preboha, len som žartoval,“ vyhlásil Drake, vystrel sa na stoličke a utrel si z čela pot. „Som úplne v pohode.“

Will nesúhlasne pozeral na Draka.

„Viem, viem,“ odvetil Drake a zhlboka sa nadýchol. „Za normálnych okolností by som neriskoval. Vzhľadom na to, čo nás čaká, musím pre zvýšenie našej šance urobiť všetko.“

„Určite sa necítite nejako inak?“ spýtal sa Will a uprene ho pozoroval. „Máte zvláštny hlas.“

„Nie, nič mi nie je. Naozaj. Pohryzol som sa do jazyka – to je všetko,“ odvetil Drake. Naozaj mal zvláštny hlas a Will a Chester si nemohli pomôcť a rozosmiali sa – možno od úľavy, že to prežil bez ujmy. „Tak to vám pekne ďakujem,“ povedal Drake a nahmatal si konček jazyka. Usmial sa, ale potom zväžnel. „Asi zistíme, ako to zabralo, až keď sa znovu stretneme so styxmi.“

„Ach, vy maloverní,“ zavrčal Danforth.

Drake sa s úpením zdvihol zo stoličky. Trvalo mu niekoľko sekúnd, kým nadobudol rovnováhu, potom sa obrátil k prístrojom na vozíku. „Môžete to miniaturizovať? Potrebujeme prenosnú verziu, aby sme mohli odprogramovať subjekty v teréne.“

„Už som začal pracovať na prenosnej verzii,“ odvetil profesor. „Takže, kto je ďalší?“ spýtal sa a s chladným odstupom pozrel na Willa.

„No... asi... ja,“ preglgol Will.

„Nemalo by to byť také strašné,“ posmeľoval Drake chlapca, keď si vyzliekol bundu a posadil sa na stoličku. „Túžbu po smrti, ktorú do teba vložili, sme už zrušili.“

„Áno, to je pravda, Will,“ prisvedčil Chester a robil, čo sa dalo, aby to vyznelo optimisticky. „Už nechceš skákať z budov, však?“ povedal, keď kamarátovi nasadzoval na hlavu zariadenie a dal si záležať, aby boli senzory v kontakte so spánkami.

„No, to sa možno zmení,“ hlesol Will.

Drake mu zapol pásy na rukách a nohách, potom zroloval vreckovku a priložil ju chlapcovi na ústa. „Zahryzni do toho,“ poradil mu. „Nechcem, aby si prišiel o konček jazyka.“

„Vďaka,“ povedal Will cez vreckovku. Počul, ako profesor stláčal spínače, no s klapkami na očiach nič nevidel. „Viem, že to bude strašné.“

„Buď ticho a nehýb sa,“ napomenul ho Danforth. „Nasnímal som normalizovaný vlnový vzorec... a teraz...“

Keď zapol hlavný spínač, tma sa zmenila na intenzívnu purpurovú a prúdila Willovi do hlavy. Pocítil prudkú bolesť, ale nie v konkrétnej časti tela – vlastne svoje telo vôbec necítil a rútil sa do obrovského priestoru, kde vybuchovalo biele svetlo presne ako blesk na fotoaparáte. Záblesky boli čoraz častejšie a Will medzi nimi zachytil obrysy tmavých postáv. Uvedomil si, že vidí dvoch styxov z ožarovania temným svetlom, ktorému ho podrobovali pred mesiacmi, keď bol uväznený vo Štvrti. No najčudnejšie bolo, akoby sa všetko odohrávalo pospiatky.

Pocítil bolesť, akoby mu mala vybuchnúť hlava. Odrazu to prestalo a zistil, že sa k nemu skláňajú Drake a Chester.

„V poriadku?“ spýtal sa Drake.

„Jasné,“ odvetil Will, hoci mal strašné sucho v ústach a boleli ho ruky.

„Už som sa bál, že mi z tvojho kriku prasknú ušné bubienky,“ povedal potichu Chester. „Vypľul si vreckovku a takmer si zhodil strechu. Chvalabohu, že si v pohode!“

Will si všimol, aký je jeho kamarát bledý. „Prečo? Čo sa stalo?“ spýtal sa. „A kde je profesor?“

„Asi desať minút si bol v bezvedomí,“ povedal mu Drake.

Zjavil sa profesor – očividne bol doteraz dole. „Aha, už sa prebral. Takže nebudeme potrebovať vonnú soľ ani lekárničku,“ povedal podráždene.

„Vystrašil si nás,“ povedal Drake. „Styxovia ťa museli naprogramovať viac, ako som čakal. Asi nikdy nezistíme, čo to bolo, keď je to už vonku.“

Chester skrivil pery, akoby ochutnal niečo nepríjemné. „Hovoril si po styxsky a bolo to strašidelné.“

„Čože? Aj ja?“ čudoval sa Will. „Zvláštne. Na nič si nespomínam.“

Potom prišiel rad na Chestera, aby sa podrobil Danforthovej čistiarni, ako začali nazývať prístroj. Najprv sa ledva spotil, no potom sa z neho lial pot, vykrikoval a drmolil jazykom, ktorý znel ako styxčina. Na konci procedúry takmer zamdlel.

„Asi aj mne niečo dostali do hlavy, keď nás väznili,“ povedal, keď sa napil vody a trochu sa spamätal.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.